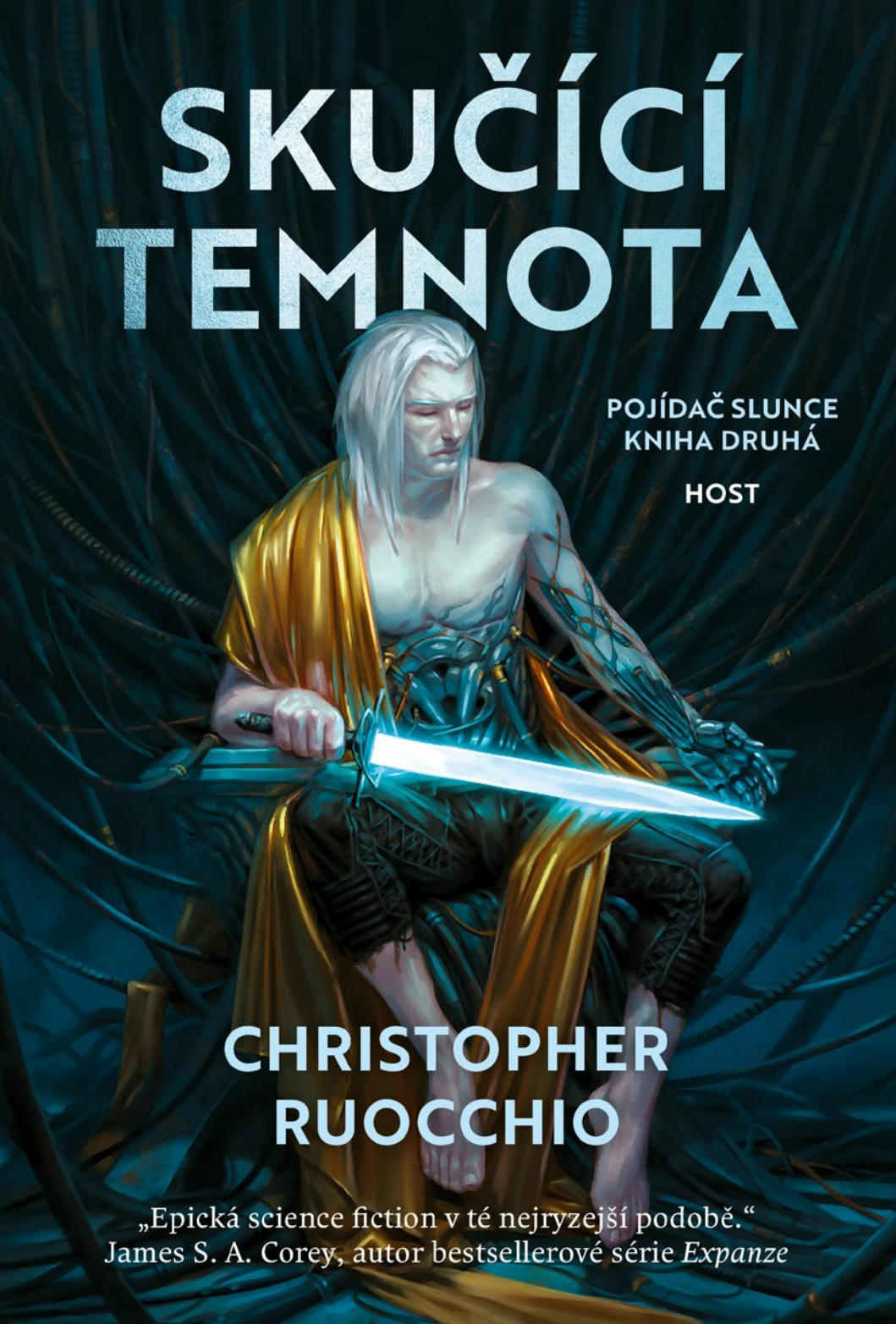

SKUČÍCÍ TEMNOTA

POJÍDAČ SLUNCE
KNIHA DRUHÁ

HOST

CHRISTOPHER
RUOCCHIO

„Epická science fiction v té nejryzejší podobě.“
James S. A. Corey, autor bestsellerové série *Expanze*

**POJÍDAČ SLUNCE
KNIHA DRUHÁ**

**CHRISTOPHER
RUOCCHIO**

**SKUČÍCÍ
TEMNOTA**

**PŘELOŽIL
ZDENĚK POLÍVKA**

BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Howling Dark

Copyright © 2019 by Christopher Ruocchio

All rights reserved

Cover art by Kieran Yanner

Cover design by Katie Anderson

Translation © Zdeněk Polívka, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2797-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-2798-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2799-1 (MobiPocket)

*Mým rodičům, Paulovi a Penny.
Za to, že tu pro mě vždycky jsou.
Budu v pořádku.*

KAPITOLA 1

ČERVENÁ KUMPANIE

Temnota.

Zelené oči zírající ze tmy jako sochy v mlze. Cítil jsem je v sobě jako rybářské háčky, které mě táhly vzhůru. Připadal jsem si nesprávně. Byla mi zima. Ve vzduchu jako by plaval holograf Bordonovy tváře — jen okamžiky předtím, než jsem ji vymazal z existence. Nebyl sám. Byl tu i Gilliam se rty pokřivenými jako jeho duše. Zhmotnělý škleb. A Uvanari. Můj vesmír vyplnila zmatená směsice zvuků: výkřiky umírajících, běsnění davu během Colossa, bouře mé vlastní krve v uších.

Najednou mi svítlo, uvědomil jsem si, že jsem mrtvý a všechna ta smyslová *tíha* že je cenou a břemenem navracejícího se vědomí. Života. Byl jsem naživu. Opět.

„Lorde komandante?“ Povědomý hlas se zvláštním přízvukem, který měl původ v jakési řeči, na niž jsem si nedovedl vzpomenout — pokud jsem ji tedy vůbec kdy znal. „Lorde komandante?“

Schovával jsem se ve sklepení na Faru, už se mi to vracelo. Byla tam se mnou žena, kterou jsem miloval, s vlasy černějšími než okolní stíny. Skrývali jsme se před Bordelonem a Normany, když nás zaprodali admirálovi Whentovi. Ne. Ne, to už bylo přece dávno, a dlouho po Emeshi, ovšem můj poblouzněný mozek byl stále načichlý vůní té ženy a hořícího dřeva, vybavoval si její teplo a chuť proviantních tyčinek, které jsme spolu sdíleli, sami v temnotě.

„Lorde komandante?“

mlžný opar se rozplýval, stahoval se zpět do hlubin historie a dosud neuplynulého času. Pořád jsem ještě slyšel křik, nářky, a uvědomoval si, že patří mně samému, že mi stále zní v kostech, napříč časem, abych zakusil a spatřil hrůzy své minulosti, protože být si jich vědom znamenalo být naživu. Hrubé prsty ze mě v Borosevu servávaly oblečení, Catino tělo klesalo ke dnu kanálu... Vzpomínky palčivé stejně jako syrová zkušenost, a zároveň se mi vzdalovaly jako votivní lucerny stoupající k obloze. Snažil jsem se je zachytit, ale ruce jsem měl jako z olova a odmítaly se pohnout. Cítil jsem, jak ve mně stoupá teplo a vyhání ten podmořský chlad, který mi jako krev prýštil z obou paží.

Prýštil.

Ležel jsem v posteli. Nebo minimálně v něčem, co postel hodně připomínalo, a nade mnou kdosi stál. Spatřil jsem starého tora Gibsona. Jeho šedé oči mi v mém deliriu připadaly zelené — zelené jako jeho roucho —, lví hříva a licousy rozevláté větrem vanoucím od meidujského moře.

„Mrtvý?“ zakrákal jsem, nevěda, zda myslím jeho nebo sebe.

Starý scholiasta se usmál. „Ještě ne. Tomu se snad ještě půjde vyhnout.“

„Lorde komandante, ležte v klidu, prosím.“ Ten podivný hlas. Po vědomý. Zdálo se mi, že vychází z Gibsonových úst. „Pořád jste ještě slepý z fugy.“

„Ne,“ namítl jsem a stále hleděl na scholiastu. „Vidím... vidím Gibsona.“

„Jsme tu sami!“ Hlas se přesunul naproti Gibsonovi, ale scholiasta zůstával nezměněný.

Když promluvil, jeho rty se nehýbaly. *Herec ví, že je na jevišti. Postava ví, že žádné jeviště neexistuje.* Znělo mi to jako jeden ze scholiastských aforismů, ale nedokázal jsem si ho vybavit.

Ztrácel jsem rozum. Vězel jsem ve sklepení na Faru — nebo se to odehrálo už před lety? Byla tam se mnou, zatímco nás hledali pohůnci admirála Whenta, a vyšli jsme odtamtud živí. A Gibson byl mrtvý. A já také — nebo alespoň skoro. Zmražený.

„Víte, kde jste?“

Otázka — otázka, která promlouvala k nejstarším nervovým okruhům v těch nejstarobylějších záhybech mého mozku. *Víte, kde jste?*

Opona jako by se najednou rozjela a na pódiu vyrostly holografické kulisy, mlha stoupla a skutečnost nabrala zřetelných obrysů. Nacházel jsem se v medice. Bílé stěny, podlaha a strop. Až příliš čisté. Ležel jsem v otevřené kukle přenosné mrazokomory, kterou sem kdosi přenesl a připevnil na podstavec, aby mě oživil. Když jsem pootočil hlavu, Gibson byl pryč. Halucinace? Vidina, nepochybně zapříčiněná skutečností, že jistá moje část nadále přemýšlela Gibsonovým hlasem.

Od Emeshe uplynulo dvanáct let.

Všechno se mi to vracelo. „Jsme na *Faraonovi*.“ Tu loď jsme získali na Faru, uzmuli jsme si ji po té polízanici s Normany a admirálem Whentem, poté, co nás zradil Bordelon. Najali si nás — společně s Bordelonovou kumpanií —, abychom dodávali zbraně bojovníkům za svobodu, kteří se snažili svrhnout planetárního diktátora Mariuse Whenta, to všechno v rámci snah vybudovat si reputaci jakožto žoldácké uskupení, zatímco jsme pátrali po Vorgossu. Jenomže Bordelon nás zradil, a my se museli probojovat ven. Marius Whent byl donucen kapitulovat. Emil Bordelon padl, taktéž vinou zrady, tentokrát jeho vlastních lidí — přišel jsem za nimi s nabídkou, kterou nešlo odmítnout.

Žena u mého lůžka, Normanka s inkoustovou kůží a vlasy jako nakadeřená ocel, uvážlivě pokynula bradou. „Ano. A víte, kdo jsem já?“ Měla na sobě přiléhavou, vínově červenou dvoudílnou kombinézu. Uniformu. Mou uniformu, podle mého návrhu, s patkovými kapsami a vystouplými švy na rukávech.

„Doktorko Okoyo,“ vypravil jsem ze sebe namísto odpovědi, „myslím, že jsem bez kryopálenin.“ Pokusil jsem se posadit a jako Adam si všiml vlastní nahoty.

„Nehýbejte se, lorde Marlowe.“ Opatrně, ale rozhodně mě zatlačila nazpět a pravila: „Ještě jsem z vás nedostala všechnu TX9.“

Otočil jsem se a spatřil pytlíkovité zásobníky s krví visící na stojanu vedle mě. AB pozitivní. Naproti nim ležela nádoba tvaru pánvičky, do které mi ze žíly odkapávala protimrznoucí tekutina. V příliš bílém světle blankytně zářila; působila skoro až černě. Po chvíli jsem pronesl: „Mohla jste mě nechat jednomu z meditechů, doktorko.“

Okoyo si odfrkla. „Komodor Lin by mě za to stáhl z kůže, což vy, imperiální typy lidí, vážně provozujete.“

„To vcelku sedí,“ přiznal jsem, „ale nás se bát jistě nemusíte.“ Chvíli jsme prodlévali v tichu, doktorka byla zabraná do diagnostického terminálu, zatímco já předstíral, že nejsem nahý a dobře si toho vědom. Pokoušel jsem se rozklíčovat své vidiny. Z fugy se nikdy neprobouzí snadno. Posádka, která mě odhodila na Eme-shi, do mě napumpovala tak akorát dost krve na to, aby je nešlo obvinít z vraždy, a já byl během celého toho martyria v bezvědomí, od té doby jsem se ale pokaždé musel proplazit skrz tunel paměti a hluku, než jsem konečně procitl do ticha světa. Mozková aktivita se při návratu vědomí rapidně zrychluje, tak mi to alespoň vysvětlovali. Připadalo mi to jako umírání, protože můj život ve fuze jako by se zastavil, vznášel se jako naložený ve formaldehydu, což se rovnalo smrti. Byl jsem jen o málo víc než mrtvola nebo kus masa v mrazáku.

Samozřejmě jsem se mýlil. Umírání se to nepodobalo. Ani náznakem.

„Jaké je standardní datum?“

„Šestnáct a dvě stě devatenáct, jedna-jedna.“ Ani neotočila hlavu.

„Listopad,“ pravil jsem zamyšleně. Imperiálního roku 16219. Čtyřicet osm let od Emeshe, ačkoliv jsem z nich prožil pouze tučet. Čtyřicet osm let hraní si na žoldáky. Čtyřicet osm let, co jsem se osvobodil od hraběte Mataro a vymanil se z jeho plánů pro mě a jeho dceru. Čtyřicet osm let už jsem sloužil jako zvláštní pověřenec Legií slunce.

Dalších čtyřicet osm let války. Toho neplodného, genocidního tažení proti Cielcin, xenobitům, kteří si zavdávali z lidských světů

a živilo se na jejich obyvatelstvu jako vlci na stádu ovcí. Čtyřicet osm let honu za Vorgosseem s cílciňskými vězňi na palubě a naději na vyjednávání. Naději na mír.

„Nějaké novinky?“ zeptal jsem se a posadil se, když už mě doktorka nemohla zarazit. Točila se mi hlava a já se musel zapřít o tvrdé okraje své mrazokomory. Po chvíli jsem se zmátořil a strhl župan složený na stolku vedle mě. „Nějaké stopy po tom překupníkovi zbraní, o kterém se zmiňovali piráti na Sanoře?“ Když zaslechla můj pohyb, doktorka se otočila a přispěchala ke mně. Tlumeným hlasem se mě snažila opět položit, ale já zvedl dlaň. „Jen se snažím trochu zakrýt.“

Okoyo zabručela. „Snažíte se tak akorát o to, aby to s vámi seklo, lorde Marlowe.“

„Jsem v pořádku,“ zamumlal jsem náhle slabým hlasem. „V pořádku.“

Její paže zůstávala obtočená kolem mých ramen a mně se stěží podařilo připlácnout si župan alespoň do klína — to ale stačilo. Můj těžký a vlhký dech se najednou dožadoval mé plné pozornosti. Překulil jsem se na stranu, naklonil se nad nádobu s tekutinou a vykašlal do ní chrchel fialové stabilizační tekutiny, která mi stále ještě zůstávala v plicích. „Nejste v pořádku,“ upozornila mě Okoyo. „Posledních šest let jste byl kostka ledu.“

„Šest let?“ ověřoval jsem si překvapeně. Nějak jsem si to nedovedl spočítat. „Kde jsme?“ Doktorka zavrtěla hlavou. „To bych raději nechala na komodorovi, lorde.“

Bassander Lin vypadal starší, než jsem si ho pamatoval, a já přemýšlel, jak dlouhou dobu z uplynulého času cesty už tenhle nedůtklivý kapitán strávil vzhůru. Kapitán říkám samozřejmě proto, že jím byl. Jeho role jakožto komodora byla pouhá zástěrka, persona, podobně jako moje hodnost lorda komandanta. Ta změna se zdála

sotva patrná: žádné vrásky kolem očí a úst nebo šediny na skráních. Lin byl ale koneckonců patricij, Mandar s bronzovou pletí ze starého rodu, málem tak pozvednutého jako ten můj. Jediná skutečná proměna tkvěla v těch jeho černých očích. Così v nich zatvrdlo, ta dlouhá nevraživost se pomalu proměnila v pryskyřici; krystalizovala. Jeho kajuta na palubě *Faraona* patřivala normanskému komodorovi Emilovi Bordelonovi a Bassander Lin vynaložil značné úsilí, aby z místnosti odstranil veškeré stopy po jejím předchozím obyvateli. Pornografické sochy byly pryč, zdobené rámy strženy a koberce sbaleny. Na podlaze stále ještě prosvítalo místo, kde stávala komodorova příliš velká postel, nyní vystřídaná prostým vojenským lůžkem. Bez příkrývek.

„Spalo se vám dobře?“ otázal se kapitán a prohlížel si mě usazený za svým stolem. „Okoyo vám vystavila čistý zdravotní záznam.“ Bassander měl otravný zvyk zodpovídat své vlastní otázky. Nic jsem neřekl a zhroutil se hlouběji do svého křesla, šarlatová uniforma mě škrtila. Bassander měl na sobě tu samou, ovšem vysoký límec a výložky s hodnotní na něm působily podstatně uvolněněji. Já alespoň nemusel nosit žádné odznaky, vyjma zlaté výšivky na levém bicepsu, kterou jsem sám navrhl. Bassander si pohrával s těžkým hrnkem na stole a nedíval se na mě. „Ta žena Corvo se domnívá, že našla našeho člověka.“

Napřímil jsem se a naklonil se nad okraj stolu. Linův kamenný pohled zakopl o můj obličej a kapitán se napil. „Zmalovance?“ Tak mu říkali sanoranští piráti.

Kapitán zavrtěl hlavou, vstal a otočil se zády ke mně. „Nějakou krysou jménem Samir. Pracuje pro Zmalovance, tak to alespoň tvrdí Corvo.“ Bassander byl stavěný jako rapír, tenký jako prut s útlými rameny, rámovaný holografem zobrazujícím koláž z bezpečnostních kamer z *Faraona*. „Poslala na planetu jednoho ze svých poručíků. Kontaktoval ho.“

„Takže máme Vorgossos?“ domáhal jsem se.

Bassander se nehýbal, pouze přešel na další stránku záznamů na holografu, aby viděl další části lodi. „Ne.“ Založil si ruce v bok

a já si všiml meče z nadhmoty, který měl připnutý u pasu. Patřival admirálovi Whentovi, kvůli němuž jsme na Faru málem přišli o život. „Podle poručíka, kterého vyslala Corvo, je Samir jeden z místních, pouhý prostředník pro našeho Extrasolariana.“

„Musíme domluvit setkání...“

„Vypadá to tak.“ Kapitán pokrčil rameny a oběma rukama si prohrábl vlasy barvy kouře. „Což by nebyl problém, mít tu čtyřstou třicátou sedmou, ovšem... s touhle naší bandou mrzáků... k smíchu.“ O posilách nemohla být ani řeč. Nacházely se tisíce světelných let a desetiletí skutečného času daleko.

„To, že jsme krycí operace, ještě neznamená, že jsme tu pro smích, Bassandere,“ upozornil jsem ho a zakousl se do jeho jména.

Z Bassanderova hrdla vyšel pouze drobný pohrdavý zvuk a kapitán se opět zadíval na hologram. „Ta normanská chamraď, co jste nabral, nás převyšuje šest ku jedné, jako by nestačily ty vaše krysy z kolosea.“

Chtělo to dlouhý, hluboký nádech, abych se udržel a nehodil po něm tím jeho hrnkem. Místo toho jsem si založil ruce přes prsa. „Potřebovali jsme posily.“

„Potřebovali jsme vojáky.“

„Jsou to vojáci.“

„Jsou to foederáti!“ Bassander se konečně otočil ke mně. „Jsou věrní, jen dokud jim platíme. Obrátí se proti nám v momentě, kdy ucítí lepší nabídku.“

„Tak se musíme postarat, aby ji hned tak nenašli.“ Tentokrát byla s pohrdavým úšklebkem řada na mně. „Platíme jim o dobrou půlku víc než Bordelon.“

„To ještě neznamená, že se nemůže najít někdo, kdo nás přeplatí. Nevěřím jim. Nevěřím Corvo. Celé to funguje jenom proto, že peníze proudí.“

„A nebude to tak snad i nadále?“ zeptal jsem se a složil si obličej do dlaní. V hlavě mi bušilo; mediku jsem opustil předčasně. „Stojí za námi Císařství a legie. Corvo to moc dobře ví. Meidujská červená kumpanie —“

„Červená kumpanie,“ Bassander se zašklebil, zavrtil hlavou a zhroutil se zpět do starého křesla komodora Bordelona. „Víte, co to je? Pro mě?“

Prsty jsem si zatlačil na víčka, snažil si pročistit hlavu. „Tribunka nám svěřila misi, najít Cielcin, pokusit se —“

„Je to výprava za trest. Hodila mi vás na krk spolu s celou tou vaší sebrankou, jen Země ví proč.“

Zamžoural jsem na něj. „Jak dlouho už jste vzhůru?“ Zněl jako člověk, který strávil příliš dlouhou dobu sám, jako by tenhle rozhovor nacvičoval snad tisíckrát sám se sebou, zavřený ve strohých chodbách *Faraona*, zatímco my ostatní spali. Bassander zjevně pochopil, kam mířím, ale neodpověděl. Zamračil se, čímž mi poskytl čas na otázku: „Mám se tedy vypravit dolů? Najít Samira a toho našeho Zmalovance?“

Komodor, jenž byl ve skutečnosti kapitánem, svraštil obočí. „Chci jen, abyste držel Corvo na vodítku. Jak jsem řekl: nevěřím jí.“

„Je s námi už sedmnáct standardních let,“ podotkl jsem. „Svěřil jsem jí velení *Mistralu*.“ Při dalším pohledu na Bassandera jsem zalomil rukama a dodal: „*Svěřili* jsme jí velení *Mistralu*. Je schopná.“ Otavia Corvo bývala Bordelonova třetí důstojnice na *Faraonovi*, a pokud lze usuzovat ze způsobu, jakým se svému bývalému zaměstnavateli odvděčila, Emil Bordelon měl v péči o své velící důstojníky co dohánět. Ani tak se ale nedalo říct, že bych Bassanderovým obávám nerozuměl. Můj pohled mimoděk zabloudil k čelu stolu, k reliéfu propletených nymf a satyrů svíjejících se ve zcela nevojenské extázi.

Bassander se dlouze napil ze svého hrnku. „Prostě jen chci... abyste u toho byl.“

Cítil jsem, jak jsem se pousmál, ale úsměv mi nedoputoval až k očím. „Toho si velice považuji.“

Lin zabručel. „Nechci, abyste vedl další krvavou výpravu. Ne po Faru. Skoro jsme tam ztratili vás i kapitánku Azhar. Poslední věc, kterou teď potřebuju, jsou nakvašení Jaddiané, protože jsme ztratili jejich zástupkyni.“

„Někdo důležitý z Kumpanie se ale musí setkat s tím Extrasolarianem, se Zmalovancem. Corvo to být nemůže a Jinan tam nepošlu.“ Když už se zdálo, že se mě Bassander chytá přerušit, dodal jsem: „Ani jedna nezastupuje Císařství, Bassandere. Tím se vylučuje Corvo a Jinan, stejně jako Valka. Takže zbýváme vy a já, a vás poslat nemůžeme. Musím to být já.“ Nastalé ticho se mezi námi plácalo jako ryba na souši. „Ještě ale vůbec nic nevíme... ten člověk od Corvo se pokouší něco domluvit, je to tak?“

„Rozhlásil, že se poohlížíme po atomikách... antihmotových zbraních a podobných hračkách.“

„Po daimonech?“ nemohl jsem si pomoci.

„Cože?“ Bassander zničehonic vykulil oči. „U boha a císaře, ne!“

Rozuměl jsem jeho odporu. Sám jsem byl synem impéria, vyrostl jsem v dlouhém stínu Meričanů, jejichž nelidské paktování s umělou inteligencí ve dnech před příchodem impéria málem pohltilo celé lidstvo. Skoro jsem čekal, že mě upjatý kapitán vyplísí a nařkne z kacírství, ale Bassander pouze zaskřípal zuby, čímž mi poskytl prostor, abych pokrčil rameny a dodal: „Říkám to jen proto, že bychom po Extrasolarianech neměli chtít jen bednu vrhačů plazmy.“

„Kde jste ve slově ‚atomika‘ slyšel ‚vrhače plazmy‘?“ Při těch slovech se zahleděl ke stropu, jako by tam pátral po nějakém božstvu, které by mu seslalo trpělivost.

Mávl jsem nad tím rukou. „Chcete mě v týmu na planetu, nebo ne?“

„Ne, nechci.“ Bassander se opřel do svého rozložitého křesla. „Je to už ale málem padesát let od chvíle, co jsme opustili Emesh, Marlowe. Padesát let. Máte tušení, kolik kolonií už Cielcin stačili vyhladit od okamžiku, co jsme vyrazili na tohle vaše nesmyslné dobrodružství?“

„Rytířka-tribunka Smythe souhlasí, že —“

„Třináct,“ utnul mě Bassander. „Třináct, Marlowe.“ Začal mi recitovat jejich jména: „Bannatia, Lycia, Idon... Ponořím se do fugy a po každé, když se probudím, přibude do seznamu nové jméno. Miliony mrtvých. Pokaždé. A já nehnul ani prstem, abych tomu zabránil.“ Jeho hlas s každým dalším slovem nabíral na síle, až skoro křičel.

Musel jsem se přemáhat, abych se nepostavil. „A co si myslíte, že tu celou dobu děláme?“

„Mrháme čas!“ vyprskl. „Právě teď se mi kompiluje další zpráva z kvantografu, u Země! Další útok, Marlowe — ani nevím, jak moc vážný.“

„Pokud se nám podaří vyjednat mír byť jen s jediným klanem Cielcin, změníme podobu téhle války víc než jakákoliv bitva.“ To už jsem byl na nohou a stáhl si lem zmačkané krátké bundy. „Ať už se vám to líbí, nebo ne, musím být součástí výsadečového týmu.“

Bassander pouze souhlasně pohodil bradou a promnul si kořen nosu mezi očima. „Nejspíš máte pravdu. Země mi odpust.“

„Budu potřebovat odvoz k *Balmungu*,“ dodal jsem a roztržitě se zadíval jinam. „Máme čas?“

Kapitán převlečený za komodora si promasíroval čelist, ale na mě se nepodíval. Zdál se tak drobný, usazený v tom Bordelovně mamutím křesle, za tím ohromným stolem, ohnutý tíhou let, která jsme sdíleli, a těch, která prožil o samotě. „Stále ještě čekáme na člověka od Corvo. Čas máme.“ Když jsem se otočil k odchodu, pravil: „Marlowe.“

Zastavil jsem se. „Ano, Line?“ Znovu jsem ho začal oslovovat příjmením. Zdálo se, že si toho ani nevšiml, jako by pro něj podobné jemné nuance postrádaly smysl.

„Možná můžeme být pro smích, pořád jsme ale vojenská operace. Ne eskortní služba pro váš harém.“

Hněv mnou projel jako elektrický výboj, až jsem sebou škubl. Sevřel jsem pěsti a napjal ramena. Nechal jsem to být a odušil: „Jedna žena je jen stěží harém, kapitáne.“ Neohlédl jsem se, ale cítil záchvěv vzduchu za svými zády. Ten kapitán se našeho komodora zjevně dotkl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se povědomý hlas, když jsem opustil Bassanderovu kajutu a vstoupil do chodby barvy olova. Ohlédl jsem

se a spatřil svého liktora stojícího na stráži hned vedle dveří. Jeho šarlatová uniforma byla zmačkaná, jako by se už hezkou dobu opíral o klenuté pažení. „Vypadáš, jako by tě někdo používal jako boxovací pytel.“

„Taky si tak připadám, Switchi,“ odvětil jsem a protřel si oči. „A Lin má celé odpoledne svoji starou dobrou okouzlující náladu.“

„Až tak? A je ráno, mimochodem,“ dodal Switch a připojil se ke mně, když jsem se vydal chodbou. Podpatky našich bot klapaly o podlahu paluby.

„Vážně?“ otázel jsem se otupěle. „To ať mě vezme temnota...“

Minuli jsme dvojici nižších techniků — našich Normanů — a já jim jejich salutování a pozdravy „Lorde Marlowe!“ oplatil úsměvem a mávnutím ruky, až mě z toho vypětí rozbolela hlava.

Switch přiložil palec na kontrolní panel, aby přivolal výtah, a chvíli jsme vedle sebe podupávali přede dveřmi. Za dobu strávenou ve fuze mě trochu dohnal v letech. Kolem kalně zelených očí mu naskočily drobné vrásky jako vraní nožky a jeho červenou kšticí místy prokvétaly slámové a stříbrné pramínky. Tvář, která na mě zírala z vlastního odrazu ve dveřích, od Emeshe nepovídla ani nezestárla byť o jediný den, ta jeho ovšem mírně zdrsňela. Já se ale koneckonců narodil na hradě, byl jsem uměle vypěstován na zakázku, zatímco mí rodiče čekali. Každíčký gen v mém těle byl chirurgicky přesný a nadlidský. Switch se narodil jako syn úředníka, který ho prodal, aby zaplatil dluh, zneužívali ho horem dolem ve všech koutech vesmíru, dokud jeho dětství nedošlo svého konce. Jeho krev byla tak nízká, jak to jenom šlo, a přece, osud a šance se daly do tance, a my stanuli bok po boku jako přátelé.

„Přepravní modul už na nás čeká v doku,“ prohodil Switch a začal si upravovat vlasy a uniformu v rozmazaném odrazu dveří. Ty se se zasyčením otevřely a Switch se nesměle pousmál na legionáře uvnitř. Muž se mezi námi s úklonou protáhl — nezasalutoval mi — a spěšně se vydal chodbou dál. „Azhar mě sem poslala hned, jakmile se od Lina doslechla, že tě Lin rozmrazuje.“

Při zmínce o Jinan Azhar jsem se trochu napřímil. „Skvělé, na téhle lodi už nevydržím ani minutu.“ Bassander se přesunul do *Faraona*, jakmile jsme loď získali po polízanici na Faru, a prohlásil ji za vlajkovou loď naší nově rozšířené flotily. Normanku Corvo odsunul do *Mistralu*, malého uhranského interceptoru, kterého jsme se zmocnili spolu s *Faraonem*. Naši původní loď, prastarý repasovaný imperiální křižník *Balmung*, nechal pod velením jaddské vyslankyně, kapitánky Jinan Azhar. Bassander jí důvěřoval, stejně jako zbytku jejích snědých druhů z Knížectví. Byli to koneckonců vojáci z povolání, skuteční vojáci vázaní ctí a přísahou do služby Jeho Jasnosti, Nejvyššího knížete Aldia di Otranto, prvního mezi rovnými knížaty z Jaddu. Zkrátka jako Lin — a přece úplně jiná. Takové tedy bylo velící uspořádání našich tří lodí. Jeden kapitán z řad impéria, jedna Jaddianka, jedna normanská žoldačka. Nižší důstojníci ze všech skupin byli rozstrkáni mezi trojicí lodí tak, aby každý sledoval každého, a Bassander je sledoval všechny.

Proto jsem se potřeboval dostat z paluby *Faraona*. Úplně stačilo, že imperiální důstojníci podávali Bassanderovi hlášení pokaždé, když jsem opustil kajutu, ale na *Balmungu* mě alespoň nemohl pozorovat kamerou. A byly tu i... jiné důvody. *Balmung* mimo jiné také převážel naše cílečinské zajatce. Obří mrazokomory, ve kterých jsme je drželi — jež se běžně užívaly pro mezihvězdnou přepravu dobytka —, se nedaly přesouvat mezi plavidly a Bassander je nechal pod dohledem Jinan, když jí svěřil velení bývalé vlajkové lodi. Na jeho palubě sídlila také Valka Onderra, která odmítala stěhovat svoje dokumenty a datové krystaly z pracovny, kterou si zabrala v hydroponické sekci *Balmungu*. A přebývala tam i celá řada mých dalších přátel: pro začátek třeba Switch. Ghen a starý Pallino. A několik dalších myrmidonů z dob, kdy jsem zápasil v borosevském koloseu. Zbytek byl rozesetý mezi *Faraonem* a *Mistralem*. A konečně se tam nacházela i sama Jinan, jež ve srovnání s kamenným Bassanderem působila jako květina na poušti.

„Jsi vzhůru už dlouho?“ zeptal jsem se a mnul si spánky.

Switch si zarazil ruce do kapes. „Asi tři tejdny. Jinan mě vzbudila, když Corvo poslala Crima na planetu.“

„Tak Crima?“ zopakoval jsem a vybavil si mladého normanského poručíka, Karima Garona. „To je dobře, bál jsem se, že tam Lin pošle Soissona nebo Duliu.“

Cítíl jsem, jak se Switch zakřenil. „Snad kdyby chtěl mít na krku další požár.“

To už jsme se zasmáli oba. Výtah zatím svištěl dál. *Faraon* byl nefalšovaný uhranský koráb. Více než tři kilometry dlouhá loď, která z profilu připomínala ostří nože: širší než vyšší, na předním konci zašpičatělá. Velicí můstek daleko na zádi spočíval na vršku dvě stě padesát metrů vysoké kuželovité věže, která vybíhala z trupu jako obří ploutev. Bassanderova kajuta trůnila skoro nahoře, nedaleko můstku, od kterého jsme se ale nyní raketově propadali, dokud výtah nezabočil do vodorovné šachty, kterou jsme uháněli dalších sto metrů směrem k zádi, a následně opět zamířili dolů. Zád' *Faraona* se rozšiřovala, aby se do lodi vměstnal shluk skokových motorů — uzavřený v prstenci jejího mezihvězdného pohonu —, dokovací komory pro všemožné přepravní moduly a dva tucty lehkých bojových letounů typu Sparrowhawk pro hvězdné bitvy. Sledoval jsem náš sestup na výtahovém terminálu, drobnou červenou tečku procházející spleť modrých čar znázorňujících loď.

Položil jsem si čelo na stěnu nad obrazovkou a prohodil: „Jak se má Etienne?“ Maje na mysli normanského vojáka, jenž byl zatím posledním exemplářem v zástupu Switchových milenců.

Switch chvíli neodpovídal a nakonec pravil: „S tím už je konec, ale on je tady a já na *Balmungu*, takže je to v pohodě.“

„To je mi líto,“ řekl jsem.

„Mně ne,“ odvětil. „Měl to nahnutý. Co ty a ta ženská?“

Vzpomněl jsem si na Bassanderovo rýpnutí ohledně mého harému a zadíval se na boty. „Dobré. Jde to dobře.“ Nevím, zda kvůli soucitu s mojí migrénou, nebo prostě proto, že už ho nic nenapadlo, ale Switch už nic dalšího neřekl, a tak jsme vystoupili z výtahu do další chodby, tentokrát větší, ovšem co do vzhledu navlas stejné jako ta, kterou jsme před chvílí opustili: čtvercové se zaoblenými rohy a žebrovými nosníky, které se klenuly zhruba každých deset

metrů. Diody zabudované do stropu nebo zapuštěné vysoko do stěn ozařovaly chodbu svým neochvěným svitem a já následoval Switche ven kolem trojlístku legionářů ve vínových uniformách. Pokud mi zasalutovali, tak jsem si toho nevšiml.

Přepravní moduly visely v otevřených komorách pod *Faraonem* jako štítovci pod obřím žralokem a vcházelo se do nich nástupními tunely připomínajícími pupeční šňůry. Switch šel podle protokolu první, aby prohlédl modul, než jsem vstoupil já. Na palubě nebyl nikdo krom pilotního důstojníka, mladého normanského muže s olivovou pletí a blondatými vlasy. Switch se posadil za něj — čelem ke mně — a já se složil na sedačku na zádi. Opětoval jsem pilotův pozdrav, jak nejlépe jsem dovedl, a usadil se zpět. Poprvé od probuzení se mi naskytl výhled *ven*, skrz okna z hliníkového skla.

„Vypínám odpuzovací pole,“ oznámil pilotní důstojník a umělá gravitace byla rázem tatam a já se vznášel ve svých popruzích. V hlavě jsem měl stále trochu zamlženo a pořád se mě ještě držela nevolnost z fugy, takže to nebyl zrovna nejpříjemnější pocit. Switch si prohlížel vlastní ruce. Pláštěm modulu projelo hlasité kovové zachvění. „Nástupní tunel odpojen.“

Zbytek pilotova technického blábolení zmizel kdesi v dáli a náš modul vyplul z komory *Faraona* do vesmírné tmy. Když jsme přelétli temnou kovovou masu lodi, naskytl se mi výhled na mračný, okrový kotouč planety Rustam. Ještě nedávno tu bývala imperiální kolonie. Teď z ní nezbylo skoro nic. I skrz okno jsem rozeznával černou jizvu hyzdící jeden z kontinentů — nedaleko rozhraní mezi osvětlenou a neosvětlenou částí planety —, odkud Cielcin vyrvali celé město.

Polkl jsem a na okamžik zapomněl na bolest hlavy. Jen párkrát se mi do té doby naskytl podobně hrozivý pohled, a už jen párkrát poté. Věděl jsem, že mě Switch pozoruje, a zadíval jsem se do klína.

„Vyhladili celej rod,“ pravil, „celou vládu, bude to tak deset let. Nový město je na odvrácený straně, odtud ho není vidět.“

„Kolik?“

„Mrtvejch?“ ujistil se Switch. „Nemám zdání. Podle Lina tak dva miliony. Málem dvakrát tolik jich ale přežilo.“

Musel jsem se zadívat jinam. Ta zčernalá rýha mi připomínala přimhouřené oko, které mě pozorovalo. Dívalo se skrze mě. „Možná má Lin pravdu, možná si vážně dáváme moc načas.“

„Stejně bys tomu nezabránil.“

„To ne,“ uznal jsem, „ale mohli bychom to zastavit jednou provždy.“ Což byla lež. Oba jsme to věděli. Zatímco jsme mluvili, Cielcin v jakémsi odlehlém koutě Normanského prostoru pálili další svět na uhel.

Zavřel jsem oči před vesmírnou temnotou a rázem se ocitl v další tmě, ještě hlubší.

KAPITOLA 2

ZMRAŽENÍ A NEUMÍRAJÍCÍ

Zima. V Cubiculu byla vždycky zima. Námraza pokrývala podlahy a kreslila ledové filigrány na strohé mrazokomory, ve kterých spali naši lapení démoni. Vzduch proudící z ventilačního systému plnil místnost svými šepoty a já se i přes bundu třásl. V téhle místnosti jsem strávil hezkou porci času, obzvlášť před tou záležitostí na Faru. Připomínalo mi to naši nekropoli pod Ďáblovým odpočinkem, kde v kanopách odpočívaly oči, mozky a srdce mých předků. Možná právě z tohoto morbidního důvodu jsem k tomu místu tolik přilnul. Nebo snad kvůli zimě. Po málem celé věčnosti strávené na tropickém Emeshi jsem si užíval chlad pronikající až na kost, a to ticho. Neozýval se tu žádný zvuk vyjma bzučení komor, mého vlastního dechu a ledu křupajícího pod podrážkami.

V těch ledových hrobkách odpočívali Cielcin, zmražení mezi dvěma údery srdce jako nějaké přízraky vyčkávací na východ krvavého měsíce, aby mohly opět vstát z hrobů a pít lidskou krev. Byli to jediní přeživší z lodi, která havarovala na Emeshi. Celkem jedenáct. Založil jsem si ruce na prsou, abych se zahřál, a podél řady komor postupoval hlouběji dovnitř cubicula, můj dech se přede mnou proměňoval v krystalky. Na každou z komor jsem napsal jméno: Etanitari, Oanatoro, Svatarom, Tanaran. Před komorou obývanou Tanaran jsem se na chvíli zastavil, moje konečky prstů po sobě na namrzlé ploše komory nechávaly roztáté otisky. Tanaran bylo

jejich vůdce. Jakýsi duchovní, alespoň mi to tak přišlo, nebo snad šlechtic. Souhlasilo s mým plánem, s tímhle zacházením.

„Už tam skoro jsme,“ řekl jsem a představoval si, že mě slyší. Rozhlédl jsem se a přemýšlel, kde vězí kapitánka. Switch jí šel oznámit, že jsem se vrátil. Stavová světélka nad komorami zářila příjemnou modří. Všechno bylo v pořádku. „Jedete domů.“

„Ty tomu pořád věříš, co?“

S leknutím jsem se otočil a spatřil ženu, ovšem ne tu, kterou jsem očekával. Ve dveřích do chodby stála Valka Onderra Vhad Edda. Při pohledu na ni mě pořád bodalo u srdce, i přes všechno to, co se událo od našeho odletu z Emeshe... a vlastně právě proto. Byla jako podoba ženy vyvedená ve skle: tvrdé oči, štíhlá postava a bledá pleť. Nenechte se mýlit, nechci tím říct, že by snad byla křehká. Myslím tím spíš, že člověk se jí nemohl dotknout, aniž by se pořezal. To se stalo i mně. Pocházela z Tavrosu, v jejích žilách kolovala krev dávného travatského lidu, který prchl z nordejských kolonií na Ganymedu.

Kostiřezové, kteří vytvářeli její genetický kód, zhotovili stvoření nepřístupné jako samotná Pallas Athéna. Vysoké, překrásné a kruté. Její vlasy byly málem stejně černé jako ty moje, tak černé, až působily skoro rudě, prokvetlé červenými pramínky barvy rozdmýchaného plamene, které kontrastovaly s její ledově bledou pokožkou. Usmála se, ačkoliv ten úsměv nedošel do jejích zlatých očí, a pravila: „Já si tím tak jistá nejsem.“

Přejížděl jsem si dlaněmi po založených pažích, abych je trochu prohrál, a udělal dva váhavé krůčky směrem k ní. „Neříkej mi, že ty taky...“

Povytáhla svoje klenutá obočí. „Prosím?“

„Zrovna jsem mluvil s Linem. Pořád si myslí, že tu marníme čas.“

„Ach tak.“ Valce okolní zima, zdá se, nevadila, měla na sobě pouze kalhoty a dlouhé triko potisknuté lebkami s nápisem v tavrosštině, který jsem nedokázal rozluštit. Vrátila si pramen černých vlasů za ucho a pravila: „Nejsem si tak docela jistá, že se plete, Hadriane.“ Stáhl jsem rty a prošel kolem ní zpět do chodby. Vnitřek

Balmungu byl tmavší než na *Faraonovi*, samé naleštěné černé plochy, měď a zaoblené hrany. Imperiální styl. Kdysi to býval imperiální křižník — a svým způsobem jím zůstával. Byla to zdaleka nejstarší ze tří lodí vlastněných Červenou kumpanií. Valka kráčela za mnou a mluvila dál: „Musím myslet i na svůj výzkum. Lin mě ani nenechá probudit jedno z Cielcin, abych s ním mohla promluvit.“

„Já vím,“ odvětil jsem. „Je mi to líto.“

„Ani sebenepatrnější nová informace, už celé roky, já —“

„Já vím, Valko.“ Proč to vytahovat zrovna teď? Těsně po tom, co jsem se probрал z fugy. Přitiskl jsem si dlaně na oči a otočil se, abych zůstával zády k ní. „Zrovna jsem se probрал. Můžeme... můžeme to nechat na později?“

Její oči se mi vpalovaly do týla jako dvojice laserových paprsků. Přišlo mi, že cítím, jak se mi pomalu škváří vlasy na zátylku. „Na později? Čekám už roky.“

„Vždyť já vím.“ Otočil jsem se čelem k ní. Nebyly to špatné roky, alespoň většina z nich. Valka jich prožila méně než já, strávila víc času ve fuze. Za tu dobu se z nás stalo obstojné žoldácké uskupení. Ale cesta k Vorgossu je dlouhá, a my navíc pořád s jistotou nevěděli, jestli je to místo vůbec skutečné. Nemůžu jí teď mít za zlé, že má pochyby, nebo že už je z toho frustrovaná. Nemohl bych jí to mít za zlé ani tenkrát. Vzal jsem ji stranou do výklenku v chodbě ozářené měkkým světlem z obrazovek. „Něco máme.“ Chystala se cosi namítnout, ale já byl rychlejší. „Nechal mě vzbudit sám Bassander. Otavia prý poslala Crima na planetu, prý tam našel někoho, kdo nás může zavést k Extrasolarianům.“

Valčina tvář se s těmi slovy skoro okamžitě proměnila, jejími rty zacukal jemný náznak úsměvu. „To jako vážně?“

„Proč by mě jinak budil? Lin mě chce v týmu na planetu.“ Valka se zatvářila. „No, spíš ví, že mě tam potřebuje.“

„To je asi blíž pravdě.“ To už se usmála. Doopravdy. Konečně jsme se někam dostávali. Ocítl jsem zpátky na pevné půdě. Mluvit s Valkou nikdy nebylo snadné, ani moje přetrvávající city k ní, jako had stočený v mém břiše, tomu zrovna nepomáhaly. „Jak se ti spalo?“

Konečně jsme se dostali zpět na tlustší led. „Být zmražený na tom celém není to nejtěžší.“ Věděl jsem, co tím myslí, a zavrtěl hlavou. „Další noční můry. Při probuzení.“ Podle doktorky Okoyo je běžné, že lidé mají během probouzení z fugy vidiny. Mělo to cosi do činění se subkortikálními centry mozku, která se probouzela dřív než samotný aparát vědomí. Amygdala. Hypothalamus. Celá ta mašinerie paměti a motivace. A strachu. „Zase jsem viděl Bordelona. Jak umírá. Gilliama. Uvanari.“ Ti poslední dva zemřeli mou vlastní rukou: Gilliam na trávníku připomínajícím kosti v Borosevu, Uvanari v temné cele bastily Kaple. S Bordelonem to ale bylo jiné. V té chvíli už jsem přebral kontrolu nad *Faraonem*. Vymazal jsem jeho loď z oblohy. Jeho holograf mizející v bílém světle... celé týdny jsem se toho obrazu nemohl zbavit.

Valka natočila hlavu a našpulila rty... byla to lítost? Položila mi ruku na nadloktí, stiskla ji. Starost. Byla to starost, nikoliv lítost. „Během procesu tání vyplouvají na povrch staré vzpomínky, je to jen myšlenkový odpad. Pomine to.“

„Tobě se to děje taky?“

„Moje vzpomínky nejsou uloženy v mém mozku, *anaryan*,“ připomněla mi a zaklepala si vědoucně na spánek.

Polkl jsem. Valka se nenarodila v impériu. Na rozdíl ode mě v sobě nechovala hrůzu ani odpor ke strojům. V očích Svaté kaple terranské byla démonička. Dovolila strojům, aby jí pronikly do těla a zakalily její mysl. Na Tavrosu, odkud pocházela, to bylo běžné. Ovšem zde — v mých očích — to z ní dělalo čarodějku, která jako by vypadla z jedné z matčiných oper. Strach jsem z ní ale neměl. Její záliba v zapovězených technologiích a technické znalosti nám v minulosti prokázaly lví službu: nejdřív na Emeshi a později na Ardistamě a Faru. A mělo to tak být i nadále.

„Budu v pořádku,“ přisvědčil jsem spěšně, ve snaze odvést hovor od svých minulých skutků. Valka byla Tavroska, a jako taková neuznávala násilí. Ve světě, ze kterého pocházela, vyvinuli jiný způsob vedení války: zastrašování. Staré válečné umění, a naprosto šílené. Všechny tavroské klany disponovaly arzenálem, pomocí kterého se

mohly navzájem zničit, a každý akt násilí tak hrozil zhoubou celé konfederaci. A to nás měli za blázný...

„Podívej, pokud nás ten Crimův kontakt někam posune, promluvíím znovu s Linem. Pokusím se ho přesvědčit, aby mi dovolil rozmrazit jednoho z Bledých.“

„Jejich vůdce,“ dodala Valka a dloubla mě do hrudníku.

„Pokusím se.“

Usmála se na mě, ale já cítil, že ji to stojí značné úsilí. Byla unavená. U bohů pekelných, všichni jsme byli unavení. Čtyřicet osm let je dlouhá doba i ve fuze, a já z toho přitom strávil dvanáct let vzhůru. Když jsem se na borosevském kosmodromu loučil se sirem Olorinem Miltou, představoval jsem si, že celou záležitost vyřídím v řádu bdělých měsíců. Jak málo jsem tehdy rozuměl cestování vesmírem. „Máme za sebou dlouhou cestu, Hadriane.“ Ustoupila o krok vzad a opřela se o vzdálenější stěnu. „Jsem akademička, žádná... vojačka. A tohle je práce pro vojáky.“ Smutně se usmála.

„Tak to ale nebude napořád,“ namítl jsem. „Jakmile najdeme Cielcin, budeme mít práce spoustu.“ Když jsme vyrazili z Emeshe, začal jsem Valku učit řeči Cielcin. Ukázalo se, že je snad až příliš zdatná studentka. Časy, skloňování a složitý genderový systém xenobitího jazyka vstřebávala s udivující a pro mě nepochopitelnou rychlostí. Tušil jsem, že to bylo z části dílo daimona sídlícího v zadní části její lebky.

„Já vím, Hadriane,“ mávla nad mým ujišťováním rukou.

Pokusil jsem se trochu odlehčit situaci. „Co nevidět s nimi budeš rozprávět lépe než já. Za ty roky jsem nějak vyšel ze cviku.“

To zafungovalo a Valka odhalila svůj bělostný chrup a škádlivě se uchechtla. „Už teď jsem lepší než ty. Ale možná by neškodilo si to někdy brzy zase společně oprášit.“

Souhlasil jsem a s tím jsme se odlepili z výklenku a pokračovali dál temnou světélkující chodbou. Strohé bílé světlo na stropě vrhalo naše pokřivené odrazy na stěny a podlahu.

„Přivedl tě Switch?“ zeptala se Valka, když jsme přešli z chodby do nízké galerie, která kopírovala šípovitý tvar *Balmungu*. Dlouhá

vnější stěna byla přerušovaná štěrbinami oken stěží širšími než můj hrudník a chráněnými tlustým hliníkovým sklem, které poskytovalo výhled na vesmírnou temnotu. V dálce, několik kilometrů od nás, byl vidět temný obrys *Faraona* připomínající nůž s příliš dlouhou rukojetí, jeho kuželovitá věž s můstkem z něj trčela jako záštita. „Minula jsem ho na chodbě.“

Zastavil jsem se a skrz temnotu pozoroval druhou loď. „Ano.“ Skoro jsem přitiskl obličej až na sklo a pohledem přejížděl sem a tam. „Kde je *Mistral*?“

„Na nižším orbitu,“ vysvětlovala Valka. „Doneslo se ke mně, že Corvo poslala tým do Arslanu, ale to bylo jaksí naposled, co se mnou někdo mluvil.“ Vrhla po mně ostrým pohledem a povytáhla jedno obočí. „Nejsem si jistá, zda mi Jinan důvěřuje.“ Arslan, jak jsem se později dozvěděl, bylo ono nové město zbudované přeživšími kolonisty po cielcinské invazi.

„Proč myslíš?“ zeptal jsem se a odvrátil se od okna. Moc dobře jsem věděl, že Jinan Valce nevěří. Jinan byla Jaddianka, jako taková ke strojům stejně podezřívavá jako jakýkoliv zbožný občan Císařství. Měl jsem ale podezření, že je za tím ještě něco jiného. Così hlubšího, a staršího. Koneckonců byly obě ženy.

„Nic konkrétního,“ opáčila Valka a bezděčně pokrčila rameny. „Mám pocit —“

„Tady ho máme!“ ozval se hřmotný mužský hlas. „Nějaké kryopáleninky, Vaše Oslnivosti?“ Zpoza rohu se vynořila dvojice mužů, každý navlečený v sytě vínové uniformě Červené kumpanie, oba s třemi zlatými proužky na levém rukávu tuniky, které je označovaly jako centuriony. Starší z mužů byl Pallino: ostřílený veterán se čtyřiceti lety služby v imperiální armádě v zádech a odranou koženou páskou přes oko. Ghen byl mladší, vyšší a stavěný jako opancéřovaná výsadková loď, měl tmavou kůži, odstáté uši a permanentně zarostlý vous. To jemu patřil ten hlas znějící jako praskání mohutných balvanů.

Valka v okamžení umlkla a otočila spolu se mnou. Postoupil jsem vpřed a objal býčího muže. „I kdyby, pořád na mě bude lepší pohled než na ten tvůj ciferník, Ghene.“

Ghen se zazubil a naoko se namíchl. „Kdyby ses tu neproducíroval jako císař celého známého vesmíru, jednu bych ti za takovýhle průpovědky natáhnul.“

„No, mohl bys to zkusit!“

Všichni se zasmáli, dokonce i Valka. „Myslel jsem, že s vámi bude i Switch,“ podotkl jsem. „Poslal jsem ho pro Jinan, když jsem se stavoval obhlédnout náš... náklad.“

Když Ghen konečně ustoupil z cesty, Pallino mě popadl za ruku a měřil si mě svým jediným modrým okem. „Kapitánka na tebe čeká ve spodní observatoři, já a tadyhleten bůvol jsme si říkali, že se po tobě zajdem mrknout.“ Vtom si podle všeho poprvé všiml Valky — stála na jeho slepé straně — a pokynul jí hlavou: „Madame doktorko.“ Opětovala mu pozdrav i pokynutí. „Nějak jsem vás přehlídl. Jak se má ten mandarskej zkurvysyn?“

„Lin?“ mávl jsem zamítavě rukou. „Pořád stejně. Máme to otočit a vrátit se k flotile. Prý tu marníme čas.“

Pallino se chvíli kousal do jazyka a nakonec řekl: „Takový jako on znám. Zásady před povinností. Není to nejhorší vlastnost na světě, ale někoho to bude stát kejhák.“

„Ale dneska ne,“ vložil se do toho Ghen. „Dokud nedostaneme echo od Crima, nikdo na tu planetu ani nepáchne.“

Valka zamžikala a složila si ruce na hrudník. „Vy o tom víte?“

Glen pokrčil rameny. „Byl jsem na můstku, když volala Corvo, nevěděl jsem, že je to nějaký velký tajemství. Proto jsme tady, nebo ne?“

Zamával jsem oběma rukama na znamení ticha. „Takže kapitánka je ve spodní observatoři?“

Ghen se zatvářil lehce uraženě, že jsem ho takhle utnul, ale nakonec roztáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Přesně tak. Prochází nějaký hlášení.“

„Hned tam vyrazím,“ oznámil jsem a vydal se chodbou.

„Jdem s tebou!“ prohlásil Ghen. Se Switchem bůhví kde jsem podle dekora ochranku nejspíš potřeboval, ovšem *Balmung* — Meidujská kumpanie — představoval domov. Byl jsem doma.

Se smíchem jsem se otočil zpět k trojici za zády: „Ne, díky. Cestu znám.“

Spodní observatoř byla malá místnost daleko na zádi *Balmungu* u vnějšího pláště chráněná obrněnými panely, které po otevření umožňovaly jejím obyvatelům nahlížet skrze skleněnou bublinu do hluboké, třpytící se temnoty kosmu. Byla určena pro jednání, ale momentálně skoro prázdná. Jinan Azhar, kapitánka Červené kumpanie a poručice armád Jaddu — a především moje kapitánka —, seděla sama u kulatého konferenčního stolu zády ke mně.

Pod sebou jsem skrz kulaté sklo pod pozorovacím můstkem viděl nahnědlé oko planety. Rustam zalévalo sluneční světlo: okrové plochy, hnědá pohoří se sněhovými čepicemi, žlutá moře a sem tam nějaká ta skvrna zeleně. Nebyl to zrovna nejpůvabnější svět, ale oplýval krásou, která je vlastní pouze planetám. Nesmrtelný, stálý, lhotejný — nic se tolik neblížilo zhmotnělému božstvu. Až na to, že to nebyla tak docela pravda. Opět jsem se zadíval na tu jizvu, osmdesát kilometrů dlouhou trhlinu hyzdící tvář planety, jako by ji někdo ocejchoval rozžhaveným železem. Na okamžik jsem si zkusil představit sílu potřebnou pro zasazení podobné rány: ta plazmová děla, štěpící tyče. Hrůza a plameny samotné apokalypsy.

Udělal jsem krok vpřed. Jinan se pohnula. „Snažíš se za mnou připlížit?“ Její drobná ramena pod epoletami působila napjatě.

Přesně to jsem měl v úmyslu. Netuším, jak mě slyšela. „Ale kdepak!“ zalhal jsem. Položil jsem si ruku na srdce a hrál uraženého. „To já přece nikdy.“ Ale ano. A mnohokrát. Chvilí rovnala štos hlášení na krystalickém papíře, odsunula holografický projektor a vstala. „Kapitánka by neměla takhle vysedávat zády ke...“

Otočila se a její úsměv mě připravil o poslední zbytky důvtipu a slov. Moje migréna rázem ustoupila a na tváři se mi vylouppl přihlouplý úsměv.

Za dobu, co jsem spal, se vůbec nezměnila. Ani o angström. Jinan byla vyšší než já — což svědčilo o jejím urozeném původu —, s pletí tmavého odstínu mědi, příznačného pro vysoké kasty jaddské společnosti. Být básníkem, nejspíš napíšu, že byla stavěná jako tanečnice, štíhlá a drobná. Ale to bych lhal, tak jako svým způsobem všechna poezie. Štíhlá, se skrovnými křivkami a oválným obličejem, ale ty její velké černé oči a azurová stuha zapletená do vlasů barvy stínů usvědčovaly její pravdu ze lži.

Jinan byla vojákem, a to už více než třicet let. Velící důstojnice všech jaddských jednotek, které naší výpravě zapůjčila satrapka a místodržitelka Kalima di Sayyiph. Podléhala Bassanderovi jakožto komodorovi naší drobné flotily, ale v oficiálním smyslu si byli rovni. Ale pro mě znamenala víc.

Měla jizvy na místech, o kterých jsme věděli jenom my dva: starý šrám od nože na žebrech, tenounký šlem od plazmy na levém boku, dávný průstřel vysoko — hodně vysoko — na vnitřku stehna. „Co se děje?“

Uvědomil jsem si, že už jsem dobrých deset vteřin nic neřekl. Nemohl jsem, a místo toho ji vzal do náručí. Jako bych objímal oceľovou sochu zabalenou v hedvábí. Chvíli jsme jen stáli a nic neříkali. Málem bych zapomněl i dýchat, nebýt jemné jasmínové vůně linoucí se z jejích vlasů.

„Stýskalo se mi po tobě, *mia qal*.“

„A mně po tobě, kapitánko.“ Na chvíli jsem ji přidržel před sebou na délku paží a zespodu si ji prohlížel. „Jak dlouho už jsi vzhůru?“

Jinan se zadívala na stranu a kousla se do rtu. „Tak dva měsíce? Alessandro mě vzbudil, když jsme opustili hyperprostor.“ Obtočila mi ruku kolem zátylku a přitiskla mi čelo na čelo. Její hlas zněl slabě a zadýchaně, skoro ochraptěle: „Chtěla jsem tě probudit dřív, ale Lin o tom nechtěl ani slyšet.“

„Teď už jsem tady.“

Toho si podle všeho moc dobře všimla a umlčela mě neprofesionálně dlouhým polibkem, prsty mi zabořila hluboko do vlasů. Moje ruce si našly svá stará místa a pevně ji objaly, a tak jsme na jeden

nekonečný okamžik společně zapudili neklidnou vesmírnou temnotu, naši chmurnou misi i raněný svět otáčející se pod námi. Možná jste slyšeli, že jaddský bůh je bohem ohně. Je to pravda a jiskra z toho svatého plamene skotačila i v ní, tak jako ve všech ženách onoho podivného kraje. Zbožňoval jsem ji, bez ohledu na to, co dalšího se o ní vypráví ve vašich příbězích... bez ohledu na to, jak to s námi dopadlo.

Mandaři mají jedno pořekadlo: *mileneček v sobě skrývá mnohé, jen zřídka viděné*. Zapomněl jsem, který z jejich básníků to napsal, ale jako všechna poezie to byla svým způsobem pravda.

Po chvíli — nedokážu říct, kolik času vlastně uběhlo — jsme se odtrhli. Opírala se o zábradlí na kraji pozorovacího můstku a planeta Rustam zářila za ní i pod ní. Byl jsem nevýslovně šťastný, že už nejsem na *Faraonovi*. Při pomýšlení, co by asi řekl Bassander, kdyby nás takhle viděl, mě poléval studený pot.

„Tys trénoval!“ osočila mě a pohrávala si se střapci na konci modré stuhy ve vlasech. „Udhreha! Která to je?“ Ale usmívala se a uhnula mému pohledu.

„Tu neznáš,“ opáčil jsem škádlivě a usadil se do židle vedle té, ve které seděla při mém příchodu. „Není zdejší.“

Jinan se uchechtla a posadila se vedle mě a přisunula si židli. Položila mi hlavu na rameno. Naklonil jsem se k ní a dlouho jsme tak seděli v tichu. Moje migréna z fugy — na kterou jsem na chvíli docela zapomněl — se přihnala zpátky se znovunabytou silou. Zavřel jsem oči. „Mám pocit, že Okoyo měla pravdu, měl jsem ještě zůstat ležet. Třeští mi hlava.“ Moje kapitánka natáhla ruku a poškrábala mě za uchem. Trochu to pomohlo. „Věčně někam pospícháš. Cielcin nám neutečou.“ Galstanštinu ovládala slušně, ale mluvila lehce strojeným způsobem, který vyhovoval jejímu hutnému přízvuku.

„To je pravda.“ Očima jsem zabloudil ke stolu a prohlížel si astro-navigační mapu Rustamské soustavy, která se pomalu otáčela nad projektorem, a místní hlášení s podrobnostmi o cielcinské invazi extrahovaná ze zdejší datasféry. „Tohle je náš člověk?“ Vytáhl jsem jeden ze spisů pohřbených pod mapou Arslanu. Snímek plešatého

muže s kulatou tváří, pronikavýma očima a slizkým úsměvem. Fotografie byla rozmazaná, špatně osvětlená, jakoby pořízená z dálky. Napadlo mě, zda snímek pořídil náš člověk, Crim, nebo zda jsme ho vylovili z trosek místních policejních databází.

Jinan natáhla krk. „Ano, to je Samir. Vypadá jako homunkulus.“

„To klidně může,“ řekl jsem a zamračil se. „Tady jsme hluboko v Závoji, Jinan, nejsem si tak docela jistý, jestli se to tady dá vůbec rozlišovat.“ Zavrtěl jsem hlavou a ihned toho litoval. „Hnusák to ale je, tak nebo tak. A podle Crima je tohle náš člověk?“

„Karim,“ pravila a použila jeho skutečné jméno, „si je celkem jistý, že Samir ví, kde najít Extrasolarians. Už se s ním párkrát potkal. Ten neřád je — jak se to řekne? Má strach, ale... jako myš?“

„Bázlivý? Err... plachý?“ Odsunul jsem spis. „Je to kriminálník, trocha plachosti se dá očekávat.“

„Jak jinak.“ Odstrčila se ode mě a začala přerovnávat věci na stole. „Na Crima je spoleh.“

Bez opory Jinan jsem se sesunul na stůl a přiložil čelo na jeho chladivé černé sklo. Jinan vstala, začala obcházet stůl a přesouvat složky a datové krystaly, které se zatoulaly mimo dosah. Nějakou dobu jsem tak zůstal, zatímco Jinan přeskládávala věci na stole. Nakonec jsem řekl: „Bassander a Valka mají oba pocit, že tahle celá nešťastná výprava je ztráta času.“

„A ty taky,“ podotkla a zastavila se nade mnou, „pokud jí říkáš nešťastná.“ Její pohled ztěžka spočinul na mém zátylku.

Zprudka jsem se nadechl a napřímil, dlaněmi jsem si promnul obličej. „Mýlí se, Jinan?“

Jaddská kapitánka chvíli nic neříkala a můj pohled spadl z její tváře na vyzáblý odraz mé vlastní v ušmudlaném skle desky stolu. Navzdory vyčerpání a skutečnosti, že jsem ještě před několika hodinami byl stěží naživu, jsem mohl vypadat i o dost hůř. Ten vytáhlý mladík z Délu byl tentam, vypálený tím rozdrbaným kusem masa z kanálu, kterým jsem se stal, myrmidonem, dvorním vězněm, cielcinským tlumočnickem a lordem komandantem Meidujské červené kumpanie. Moje kdysi ostré rysy nahradil vznešený orlí profil

s hustými černými vlasy spadajícími ve vlnkách až do poloviny obličeje. Potřeboval jsem ostríhat.

„Řekni, že se mýlí.“ Pozoroval jsem svoje ústa, jak formují ta slova, a přišlo mi, jako by vycházela odkudsi odjinud, nikoliv od komandanta Červené kumpanie nebo pána Ďablova odpočinku, ale z jakési mé části, která všechny ty masky nosila. Z mé duše, ze samotného Hadriana. S bradou opřenou o ruku jsem vzhlédl.

Jinan si přidržovala štos složek u špičatého boku, rty mírně povadlé. Působila jako někdo, kdo se zrovna chystá sdělit těžce nemocnému příbuznému, že doktor neměl jedinou dobrou zprávu. Místo toho odložila svoje složky a posadila se vedle mě. Její ruka našla mou. Další nejmenovaná část mého já se jakoby zázrakem uzdravila, zbytek si ale zoufal, když pravila: „Chápu, co je k tomu vede.“

Zavřel jsem oči a napůl se od ní odvrátil. „Rozumím.“

Stiskla mi ruku. „S Linem ani tou Tavroskou si nedělej hlavu.“ Kdybych na to měl sílu, skoro bych se zasmál. Jinan Valce nikdy neřekla jménem. Moje kapitánka neměla ohledně mé minulosti a mého komplikovaného vztahu s Valkou Onderra bláhové představy — a já k ní byl upřímný. „Urazili jsme pořádnou cestu do vesmírné temnoty. Naše mise není snadná a konec leží kdesi v nedohlednu.“ Usmála se a přehodila si krátký cop za rameno. „Krom toho, já ještě nemám náladu to vzdávat, *mia qal*.“

Jen málo slov v celé galaxii mělo v tomto období mého života takovou léčivou sílu. Byl to věk nevinnosti, období štěstí mezi dvěma bouřemi, a obloha se začínala zatahovat. Naklonila se ke mně a znovu mě políbila, tentokrát na tvář. Vstala a táhla mě za ruku, a jelikož jsem nebyl ochoten se od ní odloučit, zvedl jsem se a nechal se vyvést z observatoře do její kajuty a postele.

KAPITOLA 3

POTOPENÉ MĚSTO

Vesmírnou temnotu nahradilo nebe barvy žluklé smetany a stěny našeho výsadekového modulu prolétajícího atmosférou planety burácely kolem nás. Dekáda našich peltastů — jejich šedé zbroje skryté pod pláští barvy prachu — stála uprostřed transportu a přidržovala se madel na stropě. Úkosem jsem pohlédl na Switche, který měl na sobě to samé, ale u pasu navíc připnutý štít, který mu chránil tělo. Così šteloval na svém vrhači plazmy a kontroloval sběrač vzduchu pro případ, že by došel vzduch v zásobníku.

„Člověk od Corvo na nás bude čekat na místě přistání?“ zeptala se Bassanderova zástupkyně, Prisca Greenlaw, bledé oči tak jako skoro vždy zúžené v nelibosti. Prisca přikvačila z *Faraona*, když už jsme se chystali na výsadek. Patřila k důstojníkům, které s námi z Emeshe poslala Raine Smythe. Byla méně přísná a puntičkářská než Bassander, ale neláskou k mojí osobě oplývala úplně stejně.

„Kdepak!“ utrousil Ghen, který stál na čele naší dekády a házel sebou ze strany na stranu, protože modul právě zahájil svou slalomovou zpomalovací sekvenci, aby zmírnil raketový sestup. Nic jsem neřikal a skrze drobné okno sledoval přibližující se hornatou krajinu. „S Crimem máme sraz až trochu dál ve městě. Nechodte ale moc daleko.“ Otočil se ke mně a zeptal se: „Pořád chceš, abysme se drželi stranou?“

Vzhlédl jsem a přikývl. „Budeme působit jako armáda, pokud půjdeme všichni najednou. Držme se plánu. Nejdřív jen já, Switch,

Greelaw a Ilex. Jakmile najdeme Samira a získáme polohu Zmalovance — pokud tu tedy bude —, tak se k nám připojte. Jestli z nás tahle sebranka ucítí imperiální legie, budeme v pěkné kaši.“

Ghen se sehnul k Prisce, která seděla připásaná naproti mně, a hlasitě zašeptal: „Tím myslí vás, poručice.“ Zakřenil se. Měl pokřivený, ale oproti tmavé tváři bělostně bílý chrup, což jeho úsměvu dodávalo na nakažlivosti, a to i navzdory nosu proříznutému z doby strávené na Emeshi. Zbytek oddílu se brzy zubil také, nesourodá směsice imperiálních legionářů a jaddských *aljanhi*. Greenlaw nic neříkala.

„Usadím nás na okraji města, lorde komandante,“ oznámila Ilex, která se k nám na poslední chvíli připojila z *Mistralu*. Normanská homunkulka seděla v pilotním křesle a zelené paže jí létaly po ovládací desce. Byla to dryáda, jedna z prastarých umělých lidí vytvořených ještě před vzestupem impéria a před sepsáním kodexu Kaple. Zářivou pokožku měla plnou chlorofylu, takže se zelenala jako letní den v lesech na Luinu. Skoro nic nejedla, až na to málo, co nasála ze slunečního svitu, a všechny čas trávil na palubě *Mistralu* pod svitem termolamp, skloněná nad tím či oním zařízením.

Náš příkrý náklon se znenadání vyrovnal a modul začal klesat k městu. V kabině naskočila bezpečnostní světla na znamení, že stojící posádka může vystoupit z bezpečnostních bot a odpásat se a my v křeslech můžeme vstát. Zvedl jsem se a ze skříňky nad hlavou vyndal svůj dlouhý a řádně obnošený kabát. Když jsem se sunul ke kokpitu, cítil jsem pod nohama drnění kovových plátů a kolébání podlahy, jak náš transport opisoval postupnou spirálu a pozvolna se snášel k městu. Ilex byla výborná pilotka, vyrostla na vesmírných stanicích, které se těsnaly na oběžné dráze její domovské planety — než ji zajali a prodali kostiřezům, kteří bažili po její zelené kůži.

Soukal jsem se do těžkého černého kabátu a přidržoval se stropního madla těsně za Ilex. Slyšel jsem, jak se za mnou přišinul Ghen, a tak jsem nebyl překvapený, když se mi jeho hlas ozval za uchem. „Co se s tím městem kurva stalo?“

Věděl jsem, co čekat, a tak jsem nebyl překvapený. „Vlastně to ani není skutečné město.“

„Před invazí ani neexistovalo,“ dodala Ilex jemným, odměřeným hlasem.

Pod námi se rozprostíraly bující trosky, změř pokřivených kupolí a nahnutých věží držících pospolu jako zvětralé kosti, některé stavby byly připoutány napnutými kabely, které stoupaly z mlhy prozařované oranžovým ranním světlem, jiné se mačkaly jedna na druhou, jako siluety k smrti vyčerpaných lidí. Mezi kopci ležely povadlé a rozpadající se masivní trupy lodí a z jejich zrezivělých terasovitých vrcholů vyrážela zeleň.

„Kapitánka povídala, že současnej guvernér nechal po cíelcinským útoku všechny zbylé lodí na zemi, aby postavil tenhle tábor,“ pravil Switch, který stál u dveří do kabiny. „Viděl jsem pár obrázků, ale Zem mě vem...“ Odmlčel se a udělal znak slunečního kotouče na obranu před zlem.

Jak jsme se přibližovali, všiml jsem si, že se mezi koráby táhnou mosty a kabely lanovek a proměňují shluk nákladních a těžebních lodí v matoucí propletenec kovu, který se prohýbá pod vlastní vahou. Prozatímní město Arslan stálo na okraji rozlehlé pláně a podobně jako se jeho obyvatelé mačkali mezi jeho zdmi, se ono choulilo pod úbočím bezejmenné hory s ledovým vrcholem.

„Jak může něco tak nového vypadat tak sešle?“ nadhodil jsem. Deset let. Pro nás to nebyla žádná doba. Ovšem těm, kdo je prožili, to muselo připadat jako celá věčnost. Jako bychom se dívali na dno oceánu. Stavba města se neřídila žádným plánem vyjma toho diktovaného nutností, koráby, z nichž bylo poskládáno, byly přilepené jeden na druhý tak těsně, jak to jenom šlo. Člověk by si na první pohled pomyslel, že se dívá na hřbitov, podobný těm, jaký po sobě ze svých kostí nechávali bájní sloni, nebýt naplavenin hrubších staveb na hřbetech oněch obřích lodí. Kolem rozpadajících se plavidel bujela nová zástavba, vyrůstala z nich jako houby po dešti z práchnivějících kmenů. Nad tím vším se pohybovaly létáky a přepravníky — v hojnějších počtech, než jsem kdy viděl v Meidui, Borosevu nebo i později kdekoli jinde.

Ilex si přitlačila sluchátko na ucho a řekla: „Rozumíme, řízení provozu. Budeme pokračovat podle instrukcí.“ Krátce se na mě podívala a vzápětí nás přivedla níž. Modul se krouživě snášel až pod úroveň nejvyšších věží, skrze mračný opar, který stoupal z reaktorů v zadní části čehosi, co kdysi bývalo těžební věží.

„Tyhle lodi už nikam nepoletí,“ konstatoval Ghen a ukazoval prstem. „Vidíte ty praskliny?“

„Nebyly stavěné ani na to, aby unesly vlastní váhu,“ doplnila Ilex svým podivným trylkem. „Jakmile takovýhle obr přistane na zemi, už se z ní nezvedne.“ Měla pravdu, ty mamutí trupy byly příliš obří, než aby se kdy dokázaly vyšplhat zpátky do kosmu. Jejich vlastní váha by je při výstupu roztrhala na kusy, kdyby se tedy vůbec našel dost silný pohon, aby podobnou tíhu vůbec vyzvedl.

„Už někdo volal Crimovi?“ ozval se Switch.

„Prý na nás bude čekat v *Murakamim*,“ odpověděla Ilex a ukázala k nehezskému, více než kilometr vysokému a několik kilometrů dlouhému přepravnímu korábu, který tvarem zhruba připomínal kvádr. Jeho popraskaný a rozpadající se trup posetý zrezivělými skvrnami zastiňoval málem půlku města. „Támhleť nipponské lodi.“

„To to teda moc nezúžilo, zeleňačko,“ podotkl Ghen. Být jen z poloviny rostlina jako Ilex, případně mít jen špetku studu, musel by pod jejím pohledem na místě zvadnout. Dryády neměly lidi, kteří vypíchovali jejich odlišnost, dvakrát v oblíbě. A není divu, s barvou jejich kůže, oranžovo zelenýma očima a lesním porostem na hlavě, který měl být buď vlasy, nebo korunkou, je bylo těžké přehlédnout. Switch se natáhl a uštědřil Ghenovi pohlavek. „Za co, kurňa?“ vyjekl obr.

Po přistání jsem vystoupil na přistávací rampu jako první a vyhrnul si límec proti místnímu chladu a vlhkosti. Vzduch mi na tváři připadal mastný a chutnal jemně štiplavě, po hliníku. V jednom kuse se mi chtělo odplivnout. U brány vedoucí z přistávací plochy na nás

nikdo nečekal a ulice za ní byla poloprázdná, jen sem tam se mihla shrbená postava s deštníkem nad hlavou. Ulice a stěny budov, které bývaly pláští lodí, lemovaly všemožné výduchy, ze kterých se do podmračeného dne řinula pára a horší výpary. Oranžový sluneční svít, který jsem spatřil při příletu, dočista zmizel, nahradilo ho okrové přítmi zatížené parami toho místa a tušenou přítomností několika tuctů nukleárních hvězdných pohonů, které držely město při životě.

„U Země a císaře,“ zhodnotil Ghen, který si přetáhl kapuci přes holou hlavu, aby skryl svůj zohavený nos. „Takovou díru jsem neviděl.“ Vysoko mezi ulicemi visely šňůry s prádlem a ještě mnohem výš nad nimi se na karbonovém kabelu pohupoval mohutný vozík lanovky převážející populaci, která byla příliš zámožná, případně příliš vznešená, než aby chodila po svých.

„Taky se mi to nechce líbit,“ ozvala se poručice Greenlaw. „Viditelnost je nízká.“

Nebyl jsem si jistý, zda s nimi souhlasím. Město představovalo změť ulic, to ano, ale jak jsme tam stáli, pozoroval jsem houf dětí, které se hnaly uličkou za svítící obručí a přitom kličkovaly mezi přistávacími nosníky menšího dopravního modulu. Nad námi, pod šňůrami s kapajícím prádlem, ze stěn vystupovaly hydroponické truhlíky, ze kterých se valila čerstvá zeleň — zelená a načernalá —, sem tam proložená kvetoucí rostlinou obsypanou květy. Lidstvo se jako vždy snažilo vnést život do pouště. I tak jsem byl ale rád, že jsem tu jenom na návštěvě.

Otočil jsem se na Ghena a pravil: „Počkejte, dokud vám nedáme informaci o místě setkání, pak vyrazte za námi. To už budeme znát podrobnosti a budeme potřebovat krytí. Nikdo nemáme ponětí, do čeho se tu vlastně ženeme, takže mějte oči na stopkách.“ Poplálal jsem obra po rameni, až jsem z toho v nové gravitaci trochu zavrávorál. Přitažlivost na Rustamu byla jen nějakých 0,8 G, mnohem méně než 1,3 G na Emeshi, již jsme používali jako konstantu na lodích Červené kumpanie. Nějakou chvíli jsem si na to zvykal.

„Něk se mi nelíbí, že vás tam de jen taková troška,“ pravil ponuře a poplálal plazmovou houfnicí, která mu visela pod pršipláštěm. „A jen tak nalehko, bez pořádný artilerie.“

„Máme toho s sebou spoustu, Ghene,“ ohradila se Ilex zpod své kápě. Homunkulové nebyli v okrajových světech nic výjimečného, ale Ilex ani tak zvědavé pohledy příliš nemusela.

Switch si přitáhl kabát blíž k tělu. „Tím myslí sám sebe. Ne bouchačky.“

„Artilerie jsem tu já,“ přisvědčil Ghen s křivým úsměvem, který vyloudil podobné úšklebky i od Switche a ode mě. Šlo o starý vtípek, ale tak jako všechny ohrané průpovídky mezi přáteli nám dodával pocit bezpečí.

„Tak dobrá,“ řekl jsem a zkontroloval svůj meč z nadhmoty u boku: „Jdem na to. Ilex, Switchi, Greenlaw: připraveni?“

„Dávejte si tam majzla, Vaše Oslnivosti,“ napomenul mě Ghen a poklepal se pěstí přes hrudník v nepřesvědčivé imitaci vojenského pozdravu. „A ne abyste měli nák moc srandy beze mě.“

„A vy prostě zůstaňte u transportu, dokud nenajdeme poručíka Garona,“ prohodila Greenlaw, aniž by na obřího centuriona pohlédla. Poté se vydala k neonově zářící bráně a Ilex za ní.

Když byla z doslechu, Ghen se mně naklonil a pošeptal: „Dej si bacha, Hade. Jestli takhle bude pokračovat dál, za chvíli budem do Oslnivostí nadávat jí.“

Přinejmenším hodinu jsme se prodírali čím dál přeplněnějšími ulicemi. Mamutí vrak korábu *Murakami* vyplňoval celý obzor před námi a svět pod ním tonul v jeho zasmušilém stínu. Netrvalo dlouho, a začal jsem toužit po lanovce, létáku nebo jakémkoliv jiném dopravním prostředku. Měl jsem problém se v tomhle místě zorientovat. Meidua se dělila do městských bloků, a přestože se její ulice občas klikatily podél kopců, byla v tom logika: ulice a třídy navazovaly kolmo na sebe — tedy minimálně do určité, ne nutně přísně euklidovské míry. I Borosevo mělo své uspořádání, jeho Bílá čtvrť byla rozdělena do úhledných bloků a kanály nižších čtvrtí z ní vybíhaly

paprskovitě a mocně ji obkružovaly. Žádná dvě města ale nejsou stejná, a tohle nebylo ani tak navrženo, jako spíš narychlo poslepováno k sobě, aby poskytlo útočiště přeživším. Kdyby se *Murakami* nedmul vysoko nad většinu ostatních korábů, nikdy bychom se k němu nedomotali.

Ještě podivuhodnější mi připadalo všudypřítomné rozvolnění imperiálních předpisů. Ulicemi se jako duchové vlnily holografické reklamy nebo se tyčily do výšky budov. Dobrých sto metrů nás pronásledovalo hejno ryb zářících jako drahokamy a větších než moje hlava promítaných sadou čoček nade dveřmi do supermarketu. Kousek dál jsme zas narazili na ohromný holograf modelky ve světélkujících šatech, která se otáčela na jednu a hned zase na druhou stranu. Musela být patnáct metrů vysoká.

Switch vypadal, že ví, kam jde, a tak jsem se ho držel, když se protlačil skrz frontu lidí čekajících před pojízdným stánkem s nudlemi obsluhovaným obřím plešatým mužem v umazané bílé kombinéze. Kus dál jsem spatřil muže v hedvábném rouše s dvojicí mečů, které naznačovaly, že se jedná o nipponského rytíře, a skupinku oděnou do ošuntělé purpury a černi Durantské republiky, nepochybně kupců. Na rohu, kolem nějž jsme procházeli, postávala dvojice žen navlečených do červeného latexu, jež si před námi vyhrnovaly sukně. Na okamžik jsem si všiml Switchova znepokojeného výrazu a pádili jsme dál. Così v těch bílé a modře zmalovaných tvářích na mě působilo jaksi neskutečný dojem.

Ještě dál nám nad hlavou těžkopádně prorachotila jednokolejka a stoupala vzhůru až k vrcholům lodí sloužícím jako budovy, kde vysoko nad zšeřelými a parou zahalenými spodními ulicemi pučely stromy. Odkudsi z dále k nám — nejspíš z reproduktorů — doléhalo svolávání k modlitbě Kaple.

*Slyšte! Vy děti Země!
Slunce a hodina se nachýlily!
Znovuzrození skrze oběť,
skrze modlitbu! Zřekněte se*

*zla svých duší a našeho věku!
A svou vírou obnovte,
co sami Matka Země a císař
pro vás zeleným učinili!*

Museli jsme se na minutu zarazit a nechat projít dav prosebníků, kteří se ubírali ulicí a po klenutém schodišti stoupali za jasným hlasem, který nepřestával zpívat: „Slyš, ach, ty dítě prachu! Přijď a poklekni!“ Switch udělal znamení slunečního kotouče, tak jako pokaždé, když zaslechl svolávání k modlitbě. Já se odvrátil, vzpomínal jsem na mučírnu ve sklepení bastily Kaple na Emeshi, na kříž, na kterém bylo přivázané Uvanari, na mrzáky, kteří se povalovali na schodech do svatyně nebo v ulicích. Na oběti odpuštění Kaple, její milosti.

Tohle byl tedy Arslan, potopené město. Jeho koráby už nikdy nevzlétnou a někdy v budoucnu, až se odplaví špína a zmatek jeho zrodu a ulice budou uspořádány, se možná promění v cosi zvláštního a podivuhodného.

Zhruba v půlce obřího korábu *Murakami* se nacházelo cosi jako náměstí a za konstrukcí z plechu a plastu z boku nipponské lodi vyrůstalo jakési tržiště. Proudění davu se tu proměňovalo do husté tlačence a kolem nás se protahovaly všemožné typy mužů a žen. Až na prodavače u stánků a občasnou skupinku přátel spolu nikdo nemluvil. Většina se hnala za svým, jako by se zbylí lidé stali pouhými holografy, o nic lepšími než duchové, kteří problikávali u stánků a ve výlohách.

„William!“ ozval se jakýsi hlas, když jsme procházeli kolem kupčíka, jenž z korby zemovozu prodával kabelky z falešné kůže. Z davu se vynořil Karim Garone oblečený do dlouhého červeného kaftanu s kašmírovým vzorem. Se zlatým medailonem na krku a diamantovou náušnicí v uchu vypadal jako nefalšovaný jaddský kupec. Zazubil se a objal Switche. „Jak rád vás opět vidím, přátelé! Hadriane!“ Také mě objal, dost dlouho, aby mi stihl pošeptat: „Nečekal jsem, že tu budete, šéfe!“ Měl jsem toho mladého poručíka rád. Byl to jeden

z nejzdatnějších šermířů, jakého jsem kdy potkal, s nenáročným smyslem pro humor přístavního dělníka. Jakožto syn jaddského imigranta do Normanských svobodných držav byl mužem dvou světů s nohama pevně rozkročenýma na obou.

Odtáhl se ode mě a zubil se na nás jako nadšený strýček vítající rodinu na kosmodromu. Samozřejmě to bylo divadlo. Minimálně tedy v tom ohledu, že se mnou jednal, jako kdybych nebyl nikdo důležitý. Poplácával jsem ho po rameni. „Nečekal jsem, že se sem dostanu, Crime.“ Obhlédl jsem dav kolem nás a naklonil se k němu: „Kde je?“

„Samir?“ zeptal se a mnul si zátylek a očima přejížděl po našich tvářích. Když si všiml Ilex schované pod kápí, usmál se a nakonec pravil: „V *Murakamim* je jubalové doupě, není to daleko. Prý tam na nás za tři hodiny bude čekat.“ Zkontroloval zápěstní terminál a dodal: „Teď už spíš za dvě a půl.“

Greenlaw se protlačila blíž. „Co o něm víte?“

Crim vypadal poplašeně, jako by si jí všiml až teď. Rázem po ní ale šlehl svým zubatým úsměvem a pravil: „O Samirovi? Je místní, přežil úder na Suren. Jen bůh ví, jak se dostal mezi...“ pohlédl na mě. „Co takhle se... přesunout někam, kde budeme mít trošku toho soukromí?“

Přikývl jsem a zamračeně se zadíval na bledý zátylek Priscy Greenlaw. Crim se otočil a odvedl nás stranou od hlavní uličky lemované stánky a ven zpod plechové stříšky na prázdnější venkovní ulici, která mířila souběžně s trupem *Murakamiho*. Obří koráb nad námi čněl jako hora, balkony nahrubo přivařené k jeho plášti stoupaly řada za řadou až do mlžného oparu dne. Přimo nad hlavami se nám pohupoval vůz lanovky, který klesal k plošině pět poschodí nad námi. Sledoval jsem jeho sestup a všiml si graffiti pokrývajícího jeho stěny, vyvedeného příliš ornamentální písmem, než abych ho dokázal rozluštit.

„Zatím se mi nepodařilo domáknout, jak se Samir k tomuhle Zmalovanému chlápku vůbec dostal. Jak se potkali,“ začal vysvětlovat Crim, když se posadil na zídku obtáčeující jednu z masivních vzpěr, které udržovaly *Murakamiho* v rovině podobně jako podpůrné

žebroví, které se používalo při stavbě námořních korábů. Chvíli šátral v kapse, a nakonec vytáhl bílý papírový sáček. „Ty sanoranský piráti, co jsme potkali, zněli, jako že tu ten Zmalovanej chlápek tvrdne už hezky dlouho. Jak přesně dlouho bych nedokázal odhadnout. Samir je plebejec jak dělo a mluví, jako by tu ten Zmalovanej byl už věky... ale já mám pocit, že se tu vyloupnul až potom, co Cielcin deset let zpátky spálili Suren na uhel.“

Ilex seděla vedle Crima, zelené ruce složené v klíně. „To by dávalo smysl. Teď, když to Císařství už nemá pod palcem, se to tady musí příležitostmi pro překupníka zbraní jenom hemžit.“ Její jantarové kočičí oči svítily zpod kápě a celou dobu sledovaly Greenlaw.

„Musí za sebou mít slušně tučný roky,“ zhodnotil Switch.

S rukama zabořenýma hluboko v kapsách jsem vzhlédl ke změní pokroucených tvarů, které v téhle fantasmagorické napodobenině města platily za budovy, očima jsem přelétl všechnu tu rez a zohavené plochy, špinavé balkony. „Člověku na některých místech přijde, jako by stál na samém okraji světa,“ řekl jsem. „Jako by se každou vteřinou měl zhroutit do propasti a...“ Mávl jsem neurčitě rukou. „Chaosu.“

„Co má tohle jako kurva znamenat?“ zasyčela Greenlaw a já cítil, jak do mě zabodává oči.

„Dávejte si pozor, s kým mluvíte,“ obořil se na ni Switch.

Zvedl jsem ruku a pohlédl imperiální důstojnici do přísné tváře. Také to byla plebejka — čistokrevná, žádné umělé dolaďování, s hrnatým obličejem a vystouplými lícnicemi kostmi. Kůže už na nich začínala pomalu uvadat, ačkoliv jí ještě nebylo ani čtyřicet standardních let. „Nech to být, Switchi,“ řekl jsem s úsměvem a vzápětí se obrátil na ženu: „Moc toho nenačtete, že, poručíku?“

Greenlaw se ode mě dopáleně odvrátila, čímž mezi námi na chvíli zavládlo trapné, i když vcelku příjemné ticho. Crim nastavil bílý sáček Ilex, a ta si z něho beze slova nabídla. S úsměvem pobídl Switche, ale ten odmítl. „Dáte si gel, šéfe? Chutnaj po růžích.“

Nabídl jsem si hrudku cukru konzistence mokré hlíny. Crim je měl vždycky u sebe. Mám dojem, že je na *Mistralu* i sám vyráběl. „Tenhle je třešňový.“

„To si děláte srandu!“ řekl Crim s pusou dokořán. „Já myslel, že ty už jsem všechny spořádal.“

Zápach jubaly se podobá chuti kávy: trpký, temný a nepříjemný. Drogové doupě, do kterého nás Crim zavedl, bylo zahalené jejím oparem prosvíceným holografickými plameny, které křepčily vzduchem jako přízraky do rytmu rebeku a sitáru. Vzduchem se linul zápach i horších drog: denwy, hilataru a prastarého opia. Muži a ženy v různých stádiích nahoty polehávali na polštářích a stolech, sklenky a džbánky s vínem vždy na dosah ruky. Nebylo to poprvé, co jsem do podobného místa zavítal, a nemělo to být ani naposled. Zatoužil jsem po navoněném kapesníčku, kterým se šlechta u dvora chránila před nepříjemnými pachy, ovšem při té myšlence mi před očima vytanul intus Gilliam, a já svou tužbu z hanby a znechucení honem zapudil.

Jak Crim slíbil, plagiarius Samir seděl v kóji v zadní části místnosti, sehnutý nad sklenkou jakéhosi špiritusu, která v jeho kulatých rukou působila groteskně drobně. Usmál se, když si nás všiml. Měl u toho výraz hlodavce, který se snaží napodobit zmiji. Byl vyšší než jsem očekával, a mohutnější, než se zdálo ze snímků, které mi ukázala Jinan. Byl morbidně obézní a holohlavý a působil jako karikatura mandarského plutokrata z eudoranských komedií, nakynutý zhýralostí svého života. Já s Crimem a poručicí Greenlaw jsme si sedli naproti němu a Switch s Ilex k vedlejšímu stolu — odkud měli přehled o dění v místnosti.

Samir si olízl rty, jako by mu tam uvízl zbytek jídla. Pohledem těkal mezi mnou a Greenlaw jako vystrašený pták — šokovalo mě, jak blízko u sebe měl posazené oči, jako kdyby jeho dávní předci byli spříznění s kyklopy. „Který to je?“ obrátil se na Crima a pohodil bradou ke Greenlaw a ke mně.

„Tohle je Hadrian Marlowe, Samire,“ pronesl Crim spikleneckým tónem a naklonil se nad stůl. „Komandér a vlastník Červené kumpanie.“

Plagiarius se úkosem zadíval na osazenstvo doupěte a vlhkými prsty se dotkl tváře. Na okamžik zaváhal, jako by si v hlavě snažil srovnat jakousi myšlenku. „Máte odvahu, přijít sem takhle osobně. Arslan je nebezpečný místo. Zatraceně nebezpečný.“

„To je cena za svobodu,“ pravil jsem a obdařil ho ne nepřívětivým úsměvem. „Ztroskotaný stát jako Rustamské baronství lidem jako vy a já skýtá vzácné příležitosti.“ Cítil jsem, jak Greenlaw vedle mě při těch slovech ztuhla, moje drobná zrada jí nebyla po chuti. „Chápu správně, že tady Karim vás zpravil o našich... zájmech?“

Samirovy oči byly tak blízko sebe a tak přimhouřené, že působily jako pouhé inkoustové kaňky ve tváři, jako knoflíky přišité na vycpanou panenku. Neměl žádná obočí, a jeho výraz se tak stával skoro nečitelným. Nakonec pokýval masitou hlavou a pravil: „Ano. To zpravil. Chcete se s *ním* setkat.“ Slovo *ním* vyslovil způsobem, jako by bylo z křehkého a nesmírně drahého křišťálu, jako kdyby každý, kdo ho vezme do úst, riskoval, že ho rozbije. „Zbraně, ty vám Samir obstará, to ano, ale atomika?“ Ztišil hlas a pozvedl drobnou sklenku likéru k ústům. „Za ta by nás Císařství upálilo zaživa. Černí kněží... mají oči otevřené, i když Baronství už to má za sebou. Drží se ve stínech, straní se nás.“ Jeho drobná očka se rozšířila, černá jako temnota mezi slunci.

„V imperiálním teritoriu na ně mají právo pouze palatinské rody,“ přisvědčil jsem tlumeně, má slova se skoro ztrácela v kvílení rebeku.

Crim položil ruku na stůl a zaklepal o něj klouby, aby si zjednal pozornost. „Chceme domluvit předání mimo soustavu, v helio-pauze.“

„O tom rozhodne on,“ upozornil Samir.

„Zmalovanec?“ vložila se do hovoru Greenlaw.

Samir hvízdal a udělal rázné gesto rukou. „*To* jméno už tu víckrát neříkejte.“ Rozhlédl se, jako by očekával, že se z fetáckého osazenstva odkudsi vynoří prefekt. „Kněžouři mají oči všude, i tam, kam už kamery nevidí.“

Na chvíli jsem se zadíval do klína a potřásl jsem hlavou, abych se trochu vzpamatoval. Drogový opar na mě přece jen působil, začínal

jsem být malátný a trochu otupělý. Můj palatinský metabolismus si s tím brzy poradí — ale přemýšlel jsem, jaké to muselo být pro Greenlaw a Crima. „Takže to tady ovládá Kaple?“ zeptal jsem se.

„A prefekti, co pláchli ze Surenu. Jakýsi Zhivay se jmenoval prozatímním konzulem, ale říká se, že Kaple ho má v hrsti. Aspoň to, co z ní zbylo.“ Chvíli vypadal, jako by si chtěl odplivnout, nakonec se místo toho usmál a odhalil svůj příliš drobný chrup. „Ale její stisk ještě není tak pevný, jak by mohl být.“

„Tak jak to je? Mají oči všude, nebo ne?“ sykla Greenlaw skrze zuby.

„Opatrnost, děvče,“ opáčil plagiarius se staženým obočím a uraženě se odtáhl, „nikdy není na škodu. Jste tu kvůli němu, takže musíme být opatrní. Neví, kde je. Což je... lepší. Ale vědí, že existuje... lidé vyzvídají. Ptají se Samira. Lidé, co nejsou, za koho se vydávají.“ Změřil si mě pohledem, podobně jako si had prohlíží myš, z čehož mi tehdy přešel mráz po zádech, a to i přesto, že jsem po celou dobu svíral jílec meče, který mi daroval sir Olorin. Po krátkém zaváhání pokračoval: „Máte ksichtík jako palatin, pane Marlowe. Jako byste se vylíhnul někde na hradě, v jednom z těch jejich studenejch replikátorů. Nikdo nemá takovou tvářičku.“ Pozvedl prst, jako by mi jím chtěl přejet po tváři. „Ani celoživotní hvězdonauti nejsou tak vybělený jako vy.“ Chytil jsem ho za zápěstí, než se mě stačil dotknout, a pohlédl mu do očí. Usmál se svým uslintaným úsměvem, ale nevypadal nijak zvlášť dotčeně. Pomalu jsem mu zatlačil ruku na stůl. Když jsem ho pustil, zeptal se: „Jste z impéria, nemám pravdu?“

„Narodil jsem se tam,“ odpověděl jsem a otřel si ruku do nohavice — jeho pokožka byla na dotyk mastná. Okamžitě jsem si připadal nečistý.

Napětí u Greenlaw bylo hmatatelné, ale Crim se pouze zasmál ledabylým, znuděným smíchem. „A kde jinde asi podle tebe sehnali takovej balík?“ Obdařil nás svým zubatým úsměvem a poplácal mě po rameni.

„Můj otec získal těžební licenci od místokrálovny na Délu,“ vysvětlil jsem, a tahle část byla pravdivá. Hlavně na uran. Měl monopol na veškerý obchod s Mandary v soustavě. Mám drobný kredit, to je

vše. Mimoděk jsem si sáhl na spáleninu, která se mi obtáčela kolem levého palce. Kdysi jsem tam nosil hranatý, stříbrný prsten s fazetou z karneolu a s rodovou pečeti: křepčícím ďáblem třímajícím trojzubec. Jsou to už léta, co jsem o něj přišel, zahodil ho na Emeshi poté, co mě dostal do úzkých — do mého duelu s Gilliamem kvůli Valce.

Samirova prasečí očka se rozšířila. „Monopol? Ty Sluneční trůn nerozhazuje jen tak kdekomu. Samir si láme hlavu, proč by se synáček z podobný rodiny dával na pirátství.“

Teď byla s úsměvem řada na mně, vycenil jsem zuby způsobem, za který by se nemuseli stydět ani Cielcin. „A Samir si ji bude lámat dál. Jsem tu kvůli obchodu. Chci se setkat s tvým člověkem.“

Plagiarius mi úsměv oplatil obdobnou kreací a rukou si přejel po plešaté lebce. Pak pravil tím svým nosovým sípákem: „Moc se mi nezamlouváš, princátko. Šlechtice nemusím, a to ani černý ovce bez rodiny. Myslíš si, že seš lepší než my, jen proto, že tě na svět nevyprdla obyčejná ženská.“ Podíval se na Crima, jako by u něj hledal podporu. „Ale máš v sobě něco z démona, stejně jako všichni ostatní, jako seš ty. Jednou tě to bude stát kejhák.“

Můj úsměv neochabl. „Znamená to, že vy a váš člověk si nevezmete moje peníze?“

„Ale kdepak,“ odvětil Samir. „Peníze se utratí, a odmítat podobně... povzneseného zákazníka není v *jeho* ani v mém zájmu. Vezmu vás k němu.“

V babiččině zvěřinci jsem vídal vlky, kteří na sebe vzájemně vrčeli a cenili tesáky. Poznal jsem, o co se Samir snažil, co byl zač. Dravec, co se mě snaží zastrašit. Jeho těstovitost to sice dobře skrývala, ale měl ho v sobě. Nesklonil jsem se před ním. Člověk tváří v tvář podobnému zlu nemůže ustoupit a zůstat při tom člověkem. Stejně jako Dantovi mi bylo pětatřicet let — nacházel jsem se v půlce životního cyklu pradávných lidí. A tak jako Dante jsem i já stanul na kraji temného lesa, v němž se ztrácela má cesta... a přede mnou stál hladový vlk s tlamou plnou slin, připraven vehnout mě do temnoty. Kam se poděl panter se lvem, nevím.

Nepochyboval jsem ale, že už si kdesi brousí tesáky.

KAPITOLA 4

ZMALOVANEC

Jelikož jsem byl odkojený matčinými operami, očekával jsem, že Zmalovanec bude zahrabaný v nějakém špinavém nevěstinci, tanečním klubu nebo nálevně. Byl jsem připravený na samopaly, masivní vrhače plazmy a tetované tváře, na nahé a týrané ženy. Čekal jsem rozlícenou hudbu revoluce, syntetický hluk, který jsem za posledních dvanáct bdělých let slyšel na tolika místech v Normanském prostoru.

V žádném případě jsem nečekal honosnou čajovnu.

Na čaj jsem si nikdy příliš nepotrpěl. Podobné doznání se u člena palatinského imperiálního rodu rovná málem velezradě, ale je to tak. Čajovna byla postavena teprve nedávno na zádi obří obchodní lodi, která se táhla skoro kilometr a půl do dálky ve stínu *Murakamiho*. Podobných staveb tam vznikla celá řada, působily jako přílipky přisáté na skále za odlivu. Terasy přichycené na závětrnou stranu starého hvězdokorábu tvořily stupňovitý kopec, který patro za patrem stoupal až k zástavbě cihlových domků s vybělenými střechami, které už ve všudypřítomném vlhku stačily popraskat.

Samotná čajovna byla stavba z falešného dřeva v nipponském stylu: svažitá stříška s masivními nosníky, čisté linie a otevřená konstrukce. Hřadovala na samotném okraji korábu, na plošině přesahující ulici hluboko pod sebou, podepřená těžkými ocelovými vzpěrami vybíhajícími z dolního patra.

Dovnitř nás uvedla dvojice vyzábělých žen v černých uniformách a s vlasy — jedny černé a druhé zlaté — svázanými dozadu

a přidržovanými dlouhými dřevěnými jehlicemi. Samir šel jako první, jeho obrovité tělo jako by ohýbalo samotné stěny, jako planeta zakřivující okolní prostor. Já s Greenlaw jsme kráčeli za ním. Čekal jsem, že se každou chvíli odkudsi vynoří dvojice hromotluků z ochranky a začne nás šacovat kvůli zbraním — nebo komunikátorům, jako byl subvokalizační vysílač, který Ilex nosila za oběma protáhlýma ušima zahalenýma kápí.

Nikdo se ale neobjevil.

Samir nic neříkal a tiše nás prováděl skrze přeplněnou prostřední místnost, kolem klábosících štamgastů a řehtajících se mužů a kolem velkého ohniště, ve kterém personál po jaddském způsobu vařil kávu v písku. „Už jenom kousek,“ ujišťoval nás a vykročil na dřevěné schodiště, které se klenulo podél zadní stěny a ústilo do otevřeného portika pod časné odpoledním nebem.

Cáry ranní mlhy zmizely, a přestože z města kolem stále ještě stoupaly sloupce páry, oranžové slunce už jasně zářilo na obloze, přes kterou sem tam visely cáry mraků. Prostor verandy byl rovněž plný, zaplněný malými stolky a útržky hovorů, některé tlumené a soukromé, jiné bujaré. Jeden z rohů místnosti byl zakrytý papírovými zástěnami s obrázky ptáků a žen a za zábradlím se přede mnou postupně vynořovalo celé město a ubíhalo k obzoru, jako bych zrovna procítal z fugy.

Na někoho, kdo se údajně skrýval před impériem, se místo, které si Samir a Zmalovanec zvolili, zdálo příšerně na ráně. Nebylo těžké si nad hlavou představit poletující kamerový dron ovládaný nějakým anagnostem z jakéhosi krcálku ve městě. Ani stopa po soukromí. Se shromážděnou klientelou jsme se ocitli všem na očích.

Zpoza zástěny se vynořila dvojice mužů a mně se málem ulevilo, když jsem si všiml jejich vyrýsovaných svalů pod černými obleky. Zbraně nám ale nesebrali, místo toho ustoupili stranou, pokynuli nám hlavou a pootevřeli zástěnu, aby Samir mohl projít. Tělnatý plagiarius mi zakrýval výhled, takže první, co mě na extrasolarianském překupníkovi zbraní zarazilo, byl jeho hlas. Vysoký, chladný, protáhlý a nosový. „Tady tě máme. Vedeš mi ty žoldáky?“

Stín strachu tolik patrný na Samirovi se dotkl i mě, a já se na místě zarazil. Switch do mě málem vrazil zezadu a zavrával. Z toho hlasu mě zamrazilo: byl zkažený, krutý, s jedovatým podtónem, člověk by očekával, že vychází skrz hadí tesáky, a ne přes lidský chrup. Dokonce ani Cielcin mě tak nezneklidňovali, protože tehle hlas promlouval lidskou řečí. Samir sklonil hlavu a nahrbil ramena. „Ano, pane.“

„No tak se klid' z cesty, drahoušku. Chci vidět je, ne tebe.“

Ani jeden z jeho poskoků se na nás nepodíval, vlastně se nedívali vůbec nikam. Jako by se stáhli kamsi hluboko do sebe. Nějakou dobu jsem jednoho z nich pozoroval, zmatený tou prázdnotou v jeho tváři. Co za člověka probouzelo v lidech takový strach a takovou míru sebezapření? Ani otcova ochranka takhle nevypadala, a to byl ten nejprísrnější muž, jakého jsem poznal. Dokonce ani Emil Bordelon — i přes všechnu svou zkaženost — nepůsobil na svoje lidi tak umrtvujícím účinkem.

Samir ustoupil stranou a já spatřil mužovu tvář, jež se nepodobala ničemu, s čím jsem se kdy setkal.

Inmane. Nelidská.

To stvoření bylo homunkulus, podobně jako Ilex, a přesto k ní mělo asi stejně blízko jako člověk ke žralokovi. Vlasy rudé, kůži jako staříčkový porcelán: průsvitnou a prokvetlou modrými žilkami. Nejhorší ze všeho ale byly jeho oči. Celé černé, podobně jako u Cielcin. Ovšem zatímco xenobití oči byly temné a prázdny jako zející jeskyně, tyhle mi připadaly daleko horší. Celé oko jako by bylo jednou doširoka rozšířenou zorničkou v jakémsi hlubokém vzrušení. Zkrátka tvář bezejmenného děsu, obličej predátora v extázi lovu. A co hůř, to stvoření to moc dobře vědělo, protože se pomalovalo způsobem, který ještě umocňoval hrůzu, kterou budilo. Nebyla to žena ani muž, spíš jakási monstrozita slátaná do podoby člověka. Jeho červeně zmalovaná ústa působila jako parodie jaddského dvorního stylu, a když se usmálo, za rudými rty mu vystupoval nelidsky přebujelý chrup. Ani jsem se neodvažoval hádat, jaký černokněžník vypěstoval a navrhl podobnou stvůru a proč. Nejspíš pro potěchu

nějakého sadisty na vzdálené planetě, jejíž jméno si snad ani nepředstavuji.

A přece sedělo přede mnou... pod otevřenou oblohou. V čajovně. Nešlo mi na mysl, jak se mu s podobnou vizáží vůbec podařilo projít kolem všech těch *obyčejných* lidí a nevypašit je. Jak tu vůbec mohlo jen tak vysedávat, aniž by osazenstvo čajovny tušilo jeho přítomnost, podobně jako člověk vycítí hada schovaného v trávě. Chtěl jsem vykřiknout, zděšeně se odvrátit. Tasit meč.

Moje ruka kmitla směrem k jílci v koženém pouzdře na stehně. Zmalovanec si toho všiml, a tím svým hadím hláskem pravil: „Tak to budeš nejspíš ty, co?“ Kousl se do rtu. „Máš pěknou tvářičku, hošánku.“ Jeho úsměv se roztáhl do šířky, která přesahovala možnosti lidských úst, a odhalil všechny svoje zuby — za těmi karmínovými rty se jich musela krčit přinejmenším stovka. „Marlowe, nemám pravdu?“

Stvoření mi podalo bledou ruku s dlouhými prsty a špičatými nehty stejné barvy jako jeho rty. Našel jsem svůj hlas, pohlédl do té tváře a pravil: „A vy budete Zmalovanec.“ Přistoupil jsem blíž a natáhl se po té jeho mrtvolně bílé ruce, během čehož jsem si všiml vytetovaných očí, které na mě zíraly zpod jeho širokého rukávu.

Ucuklo rukou nazpět a zahrozilo mi prstem, až mu zachrastily náramky na zápěstí. „Já nejsem nikdo, hochu. To si pamatuj.“ Zašklebilo se na mě a usadilo se zpátky do křesla. „Samire, zlatíčko. Dones nám trochu čaje.“ Pohrdavě mávlo rukou a baňatý plagiarius vyšel skrze zástěnu ven. Na okamžik se rozhostilo ticho a všech pět se nás ocitlo o samotě s tím démonem. Přes jeho rameno bylo vidět rozlehlé město ubíhající do dálky. Nedaleko nás se tyčila ohromná raketa, na které poblikávaly holografické reklamy, obehnaná všudypřítomným lešením ve snaze proměnit prazvláštní architekturu Arslanu v cosi trvalejšího.

„Messer,“ začal jsem a dal si pozor, abych nepoužíval homunkulovo jméno, „jsem Hadrian Marlowe, lord komandér Meidujské červené kumpanie. Předpokládám, že Samir vám objasnil, co hledáme?“

Zmalované stvoření si promnulo ruce v rukávech, oči bez víček a rozšklebená ústa vytetovaná na jeho pažích střídavě vykukovala

a zase mizela pod fialovým hedvábím. „Lidi ke mně chodí jen kvůli jednomu.“ Jeho nehty zaklapaly o desku stolu a stvoření k nám k jednomu po druhém obrátilo hlavu. Nedokázal jsem sledovat jeho oči — postrádaly bělma — a přišlo mi, že se dívá na všechno najednou. Kdesi jsem četl, že přesně proto se u našich předků vyvinula bělma: aby ostatní viděli, kam se dívají. Žádný div, že ti ostatní skorolidé s prolhanýma očima vymřeli. Nedalo se jim věřit. „Jen se posaďte, honem, honem!“ vybídlo nás stvoření a máchlo rukou směrem ke křeslu naproti svému. Vtom si všimlo, že je tam pouze jediné, pokrčilo rameny a dodalo: „Vaši přítelíčkové... bohužel, budou muset postát.“

Když jsem usedal, cítil jsem, jak se Switch přesouvá blíž a zaujímá pozici za mým ramenem. Věděl jsem, že je to on, aniž bych se musel ohlédnout. Zhluboka jsem se nadechl ve snaze trochu uklidnit svoje nervy rozjitřené pohledem na zmalovaný obličej toho netvora přede mnou. Měl jsem plán a hodlal jsem se ho držet. Potřeboval jsem ho překvapit — což byl nemalý úkol — a doufal jsem, že ona mysl ukrytá pod tím ohavným obličejem bude stále natolik lidská, aby mi rozuměl. „Přišel jsem pro informaci.“

Homunkulova tvář zacukala a jeho obočí se stáhla. Zásah. „Tak informaci?“ Stvoření si promnulo jednu ze svých propadlých tváří. „Samir tvrdil, že se poohlížíte po atomikách.“ Málem přitom našpulilo ty svoje zmalované rty, stíny kolem očí ještě víc protahovaly jeho nelidskou tvář. Pohrávalo si se stříbrným kroužkem v uchu a zahrozilo: „Nepokoušej moji trpělivost, hošánku.“

Opakoval jsem si, že jsem už čelil horším stvůrám než této, jakkoliv odpudivé. Stanul jsem tváří v tvář skutečně nelidským kreaturám, střetl jsem se s cieltcinským *ichakta*, kapitánem, a přežil. Sestřelil jsem Emila Bordelona z oblohy. Zápasil jsem v koloseu a seděl u jednoho stolu se svým otcem, řezníkem z Linonu, víckrát, než bych byl schopen spočítat. V Meidui mě málem zabil pouliční gang, a totéž mě pak potkalo ještě jednou oné noci v Borosevu. Čím bylo tohle — tohle stvoření — ve srovnání s tím vším? Básníci tvrdí, že strasti nás utužují, že pokud člověk zakusí dostatek protivenství,

oprostí se od strachu. Moje zkušenost je ale jiná. Přijde mi spíš, že s každou další zkouškou se stáváme o trochu silněji než náš strach. Nic jiného ani dělat nemůžeme. Není zbylí. Nechceme-li, aby nás naše selhání stála život.

A tak jsem mluvil dál. „Patříte k Extrasolarianům. Chci s vámi uzavřít obchod. Promluvit s vašimi vůdci, ať už jsou kdekoliv. Chci je kontaktovat.“

„S mými...“ Stvoření chvíli převalovalo má slova v ústech. „... vůdci.“ Podívalo se na mě — alespoň jsem měl ten dojem — těma svýma očima jako kaňky inkoustu. Opět se usmálo, celým obličejem. „Ty toho o nás moc nevíš, co? Dožaduješ se vůdců, ale my nejsme žádný zasraný Císařství. Žádný vůdce nemáme. Budeš jednat se mnou.“

„Nemyslel jsem to jako urážku.“ Položil jsem dlaň na desku stolu a přimhouřil oči. „Zbraně jsou jen malá část z toho, co chci,“ řekl jsem coby žoldácký kapitán. „Mám na mysli artikl, který je pod imperiálním sluncem nedostupný. Chápete, kam tím mířím?“

Tvorovo chování se rázem proměnilo. Opřel se zpátky do křesla a ten nelidsky široký úsměv nejdřív pohasl a v okamžiku se s udivující rychlostí opět vrátil. Z úst se mu vydral vysoký, skřípavý smích připomínající zvuk nakřáplého dechového nástroje. „Tak takhle to je.“ Stvoření se předklonilo, černě jeho oči se ještě prohloubila a šklebivě se na nás dívalo z jednoho na druhého. „Ovšem tohle je vážně k popukání.“ Ukázalo prstem na mě. „S civilizací to jde z kopce. Říká se, že imperiální slunce rudne a mění se na veleobra. A veleobří co nevidět vyhoří. Xenobiti vypalují města, vraždí po milionech... a tadyhleten šlechtic s krví samotného starýho krále Williama se tu pídí po daimonech. To je mi ale doba.“

Samir se v té chvíli vrátil s kovovým čajovým servisem, který položil na stůl mezi nás. Využil jsem krátkého vyrušení, abych se trochu uklidnil, zmínka o starém králi Williamovi mě vyvedla z míry. Myslel tím samozřejmě císaře, prvního. Jak mohl ten homunkulus vědět, že patřím k imperiální nobilitě? Že v sobě nosím císařskou krev? Nebo tím prostě myslel jenom to, že jsem palatin?

„Nerozumíte mi,“ řekl jsem a chopil se čajového servisu dřív, než se k němu dostal tvor. Na mysli mi vytanula Bassanderova nechuť zájem o daimony byt jenom předstírat. Já ale dostal lepší nápad, který měl blíž k pravdě. „Vyrozuměl jsem, že Extrasolariané dokážou vyhovět... i méně přirozeným choutkám.“ S nově nabytou odvahou jsem dodal: „Vy jste toho podle všeho živoucím důkazem.“

Zmalovanec se ležérně opřel do svého křesla a s úsměvem pravil: „A to ještě nevíš ani zdaleka všechno, hochu.“ Pak se usmál znovu, červená kolem jeho rtů se roztáhla, až to působilo, že mu prosakuje odkudsi zpod pokožky, a pokračovala dál, dokud se mu ten hrozivý škleb nerozlil od ucha až k uchu. „Pořád mi ale tak docela nerozumíš. Nic jako *Extrasolariani* neexistuje. Ne ve smyslu, v jakým existuje Císařství. Nemáme žádný politický uspořádání. To proto nemám nikoho nad sebou. Žádný vůdce, bohy ani císaře. Žádnou hierarchii.“

Odfrl jsem si a letmo pohlédl na přikrčeného Samira, který se snažil být tak neviditelný, jak to na podobného velebřicha jenom šlo. „Tak žádnou hierarchii?“ Přinutil jsem se vrátit pohledem zpět k té sinalé tváři a tomu hrůznému, abnormálně širokému šklebu. „To, že neplatíte daně, ještě neznamená, že jste svobodní nebo že neexistuje někdo, kdo vás nemůže zmáčkout.“

„Proč by to kdo dělal? Jsem obchodník. Poskytuju službu, a to za skromnou cenu,“ odpověděl Zmalovanec a sčesal si svoje příliš rudé vlasy z příliš vyběleného čela.

„A co přesně je to za službu?“

„Kdybys to nevěděl, ty můj rozkošnej blbečku, nebyl bys tady.“ Obrátil hlavu k Samirovi. „Tadyhle můj roztomilý přítelíček ti to ozřejmil, nebo ne?“ To ozřejmil. Zmalovanec raboval nukleární arzenál z opuštěných imperiálních a normanských základů napříč Závojem a čas od času napadal i sklady okrajových rodů. Věnoval se i dalším aktivitám: překupoval zbraně i méně rozkladné technologie. Hvězdné lodi, terraformační techniku, dokonce i obávané daimony umělých inteligencí. „A na co že si to teda děláte zálusk, když ne na atomika?“ Červený pigment na jeho tvářích se zkroutil

do zlověstných spirál. Ty se záhy stejně rychle vytratily a já se opět díval do toho hrůzostrašného obličej.

„Atomika chceme,“ vysvětlil jsem a co nejopatrněji si usrkl čaje. Musel jsem přemáhat úšklebek. „Ale ne jenom ta.“ Potřeboval jsem postupovat nanejvýš obezřetně. Nevěděl jsem, co konkrétně po něm chtít. Stěží jsem mu mohl oznámit, že hledám Vorgossos, jelikož jsem imperiální agent. „Kaple v rámci imperiálního prostoru zapovídá meziplanetární obchod s xenobitími artefakty.“

Stvoření znenadání odložilo šálek a přidrželo si dlaň u úst, jako by ho má slova pohoršila. Jedno z tetování mu vyplulo přes zápěstí až na rub dlaně. Rozšklebená ústa, navlas stejná, jaká mu zdobila obličej. Škleb se rozšířil a mezi rudými rty se objevil stejně rudý jazyk. Pak zmizel a Zmalovanec se otázel: „Xenobitími? To myslíš jako Bledochy?“

„Jsem sběratel, abyste rozuměl,“ vysvětlil jsem a rozpřáhl ruce. „A tuhle jsem se od jednoho durantského mercantora na Faru dozvěděl, že existuje místo, kde Extrasolariané — vlastně bych měl nejspíš říct lidé — obchodují s Cielcin.“ Byla to lež, jak jinak. Nikoho takového jsem nepotkal.

Až tehdy mi došlo, že Zmalovancův kousek s potetovanými ústy byla pouhá vějička, která měla skrýt jeho skutečnou reakci. Překvapil jsem ho, protože vzápětí řekl: „Slyšel jsem... povídačky.“

„O Vorgossu,“ dodal jsem ve snaze o další pohotovou a ráznou reakci. „Míval jsem za to, že je to mýtus, ale... tenhle mercantor... tvrdil, že tam byl.“ Šlo jen o moji představivost, nebo jeho nelidské oči při zmínce o Vorgossu ještě více ztmavly? Samir sebou škubl, podobně jako v onom drogovém doupěti, když jsem zmínil Zmalovance. Switch také znervózněl, těsně za ramenem jsem cítil, jak jeho stisk na opěrce mého křesla zesílil.

„Tak Vorgossos? No to mě podrž,“ pravil Zmalovanec a opět se děsivě zachechtal. „Nejspíš s tím má co dělat způsob, jak vás pěstují. Vy šlechtěnátko máte vskutku barokní choutky.“ Letmo pohlédl na ostatní stojící za mnou a okatě nahlas zašeptal. „Chceš si trochu povyrazit? Protože to se dá zařídit. Ani bys nemusel za Neumírajícím.“

Stačilo by se dostat na March Station. Pozvednutí by pro tebe s radostí jednoho Bledocha zdregovali, dost dlouho na to, aby sis s ním pohrál — při vědomí s nima prej není žádná sranda, koušou víc než já.“ S tím odhalil svoje zuby a čvachtavě se zařehťal. „Ach jo, lidi jsou vážně k popukání. Ale ty nejseš o nic víc člověk než já.“

V rychlém sledu mnou projela řada emocí: zhnusení, odpor, vztek a opět zhnusení. Zavřel jsem oči a snažil se utřídit si svoje rozházené myšlenky. Rozhodl jsem se neskočit mu na lep, a místo toho jsem se zeptal: „Kdo je Neumírající?“

Homunkulus si otráveně položil předloktí na čelo a odvrátil se. Oči vytetované na jeho bledé kůži se zavřely a v dalším okamžiku se zcela vytratily. „Ptáš se po Vorgossu, a ani neznáš jeho vládce?“

„Měl jsem dojem, že Extrasolariané žádnou hierarchii neuznávají.“

Stvoření se opět dalo do smíchu, ale vtom bez varování praštilo oběma dlaněmi do desky stolu a napůl se přitom zvedlo z křesla. Switch s Ilex za mými zády udělali půlkrok vpřed, ale homunkulus dosedl zpátky do křesla a zařehťal se. „Měli byste vidět ty vaše ksichty!“ Znovu na mě ukázal prstem, ten rudě zmalovaný úsměv se opět roztáhl od ucha k uchu, aniž by se jeho rty jedinkrát pohnuly. I přes ten škleb se na mě zamračil a řekl: „Dost už těch tanečků, lorde Marlowe. Doufal jsem, že si spolu užijeme větší legraci... s podobnou reputací. To, co jste provedli s tou sebrankou od toho cukrouše admirála Whenta...“ Natáhl, jako by se chystal dát do pláče. „K popukání.“ Zašklebil se a červený pigment kolem jeho rtů pohasl.

Pohlédl jsem na Switcha a Greenlaw po mojí pravici a pravil: „Jak je libo. Krom nákupu atomik, ježž mezi sebou probírali naši lidé, chci taky vědět, kde se nalézá Vorgossos.“ S těmi slovy jsem pohodil bradou ke Crimovi. „Pokud s tím souhlasíte, můžu —“

Zmalovanec zvedl ruku. Jeho dlouhé červené nehty zaklapaly jeden o druhý. „Nemůžu vám říct, jak se dostat na Vorgossos. Najde ho jenom ten, komu to dovolí jeho pán.“

„Jak tomu mám rozumět?“ zeptal jsem se. Docházela mi trpělivost. Urazil jsem příliš dlouhou cestu a promrhal příliš mnoho času,

než abych se tak snadno vzdal. Doufal jsem, že Ghen už je se svojí pěchotou poblíž. Ilex s nimi udržovala spojení a čekala na můj povel.

„Protože je to planeta bez slunce, a ty se nehledají zrovna nejsnáze. To by stačilo.“ Znovu se napil, otočil se na svého poskoka a řekl: „Samire, drahoušku. Měl jsem pocit, že jsi mi slíbil žoldáka, ne šlechtice na dovolený.“

Thlustoč se sklonil s takovou vehemencí, až to vypadalo, že upadl. „Odpusťte, pane. Vypadali, že to myslí vážně.“

S tím jsem se postavil na nohy, velká chyba. „Myslím to vážně.“

Zmalovanec zvedl ruku a zpoza zástěny se vmžiku vynořila dvojice stráží. Netuším, jak poznali, že jim jejich pán dal signál.

Nato se vůbec poprvé ozval Switch. „Hadriane, radši bych se zdekoval.“ Vzal mě za paži.

Setřásl jsem podrážděně jeho ruku, ale tu vzápětí nahradily ruce ochranky. „Přišel jsem uzavřít obchod, homunkule.“

„Ne, nepřišel!“ vyštěklo stvoření a ladně se vyhouplo na stolec, jeho roucho zapleskalo v náhlém závanu větru, který se přihnal přes zábradlí. „Celý tohle setkání je fraška, lorde Marlowe. A i když mě to pobavilo, mám toho už akorát dost. Víím moc dobře, co seš zač.“ Zadívalo se na mě shora a zašklebilo se svým hrůzostrašně širokým úsměvem, který se vymykal lidským možnostem. Pohodilo bradou ke dvojici hromotluků, a ti mě i přes Switchovy diplomatické námitky odtáhli ven za zástěnu. Nikdo se nechopil zbraní, za což jsem byl vskrytu rád — můj štít byl vypnutý. Ocitli jsme se zpět na zaplněném portiku.

Nikdo si nás nevšímal. Hovor se ani nezadrhl. V ulicích Borseva se říkalo, že člověk může klidně schytat výprask za bílého dne a nikdo se ani nepozastaví, aby mu pomohl. Mnohokrát jsem byl svědkem toho, jak prefekti nebo jiní gauneři mlátí všem na očích duši z těla nějakého otrhance, jako jsem byl já. Rousseau se mýlil.

„Potřebuju se dostat na Vorgossos!“ křičel jsem. Stále se na nás nikdo nedíval. Čtveřice tvořící můj doprovod stála na místě a vyhodnocovala situaci — doufal jsem, že Ilex už dává echo Ghenovi. Pokud jsme Zmalovance chtěli dostat, museli jsme si pospíšíť. Modlil jsem se, aby byl ten obří myrmidon na místě.

„Říká se o mně sice ledasco, chlapče,“ řekl Zmalovanec, seskočil ze stolu a protáhl se kolem Crima asi se stejnou ohleduplností, s jakou byste vy nebo já obcházeli švába, „ale určitě nedělám kšefty s imperiálním špehem.“

Na to jsem neměl co říct. Vyhmátl nás. Stvoření se zašklebilo až příliš blízko mému obličejí — na krku se mu horečnatě vyrojila tetování, mračno černých rozvírajících se oček. V tom samém okamžiku se rozlehl výstřel. Nikoliv zakašlání a řev plazmového výboje, ani nevýrazné zapraskání laserového paprsku škvařícího tkáň. Tohle byl hromový výbuch běžné střelné zbraně. Odstřelovací puška. Jeden z hromotluků, kteří mě drželi, *odpadl* a moji tvář a kabát ohodila sprška krve. Zdálo se mi, že jsem na lešení obestavujícím raketu, která se naproti nám měnila na věž, zahlédl záblesk zaměřovacího paprsku.

Nejdivnější na celé situaci nebylo to, že se všechno kolem — celá čajovna — sesulo z útesu do oceánu chaosu, který zuřil pod povrchem světa, ale právě skutečnost, že se to nestalo. Lidé u stolků dál jedli. Pili. Klábosili. Smáli se, aniž by se pozastavili. Také jsem si to nemohl dovolit; nebyl čas se tím dál zabývat. Volnou rukou jsem vytáhl Olorinův meč, s otočkou jsem přiložil jeho ústí k hrudi druhého hromotluka a stiskl aktivátor. Čepel se probudila k životu. Zableskla se mi v ruce a ze slabě fosforeskující nadhmoty se linula modrobílá záře podobná měsíčnímu svitu. Škubl jsem s ní vzhůru a stranou, provlékl prst očkem pro pevnější úchop a rozpáral muže od hrudního koše až k rameni. Svalil se stranou a já se obrátil na Zmalovance, meč připravený ve střehu. Nahá čepel prostá krve mi zpívala v ruce, její exotický kov se v ní přeléval jako zvlněná mořská hladina. „Nechtěl jsem to dělat takto. Jsme v přesile. Nedělejte problémy.“

Rudý pigment v jeho nelidské tváři se roztáhl v hrůzostrašné nápodobě úsměvu a koutky mu vylétly skoro až k okraji šarlatové kštice. *Cosí* mě udeřilo do zad, zavrával jsem a čepel mého meče jakoby nic projela skrz jednu z papírových zástěn a kus kovového zábradlí. Zmalovanec jednal rychle, vrhl se do davu — který se jako jedna bytost postavil na nohy. Jeden každý muž, žena a dítě kolem

nás — kteří ještě před několika okamžiky družně klábosili, jedli a užívali života — najednou ztichli jako hrob. Slyšel jsem jenom šepot větru, a Ghenovo láteření.

„Říkal jsem ti to,“ prohlásil homunkulus a poklepal si červeným nehtem na spánek. „Nemáš tušení, co jsme zač.“

KAPITOLA 5

OČI JAKO HVĚZDY

Viděli jste někdy mrtvého člověka? Divili byste se, kolik lidí ne. Vzpomínám si na svého prvního: svou babičku, lady Fuchsii Bellgrove-Marlowe, když jsem byl ještě kluk. Così se stane s jejich očima... nedá se to popsat. Jako by v nich cosi ochablo — nedovedl bych říct, zda ve víčkách, nebo v samotných bulvách — a ony přestaly být očima. Zmiňuju to proto, že světlo v očích každého dítěte Země něco vypovídá o mysli, jež se ukrývá za nimi. Je to sotva patrné, jen obtížně se to měří nebo popisuje. Kdysi jsem se setkal se strojevou, durantskou androidkou sloužící jako dozorkyně na jedné z jejich lodí. Její oči vypadaly lidsky — možná byly dokonce vypěstované z lidského genofondu. Ale já věděl, s metafyzickou jistotou toho nejzapřisáhlejšího kněze, že jsou mrtvé a vždycky byly. Nenašel jsem v nich žádné světlo.

Oči davu na verandě nad čajovnou mi připomněly oči oné strojevy. Prázdné. Skelné. Mrtvé. A přece, jejich tváře byly... byly tvářemi mužů a žen. Jejich čela zbrázdil život a strasti a jejich pleť pokrývaly vrásky. Dokonce mezi ně přimíchali i několik dětí, abych uvěřil, že se stále ještě jedná o živé lidské bytosti. Co byli ve skutečnosti zač, jsem v tu chvíli ještě nevěděl.

Palcem jsem aktivoval svůj štítopasek a otočil se. V momentě kolem mě padla ochranná energoclona. Olorinův meč mi vibroval v ruce, exotický materiál, z něhož byl vyroben, se bez ustání vlnil a jeho břit se vždy přeléval po směru pohybu čepele. Switch s Ilex

mi stanuli za zády a oba si aktivovali štít. „Co jsou zač?“ křikl jsem na Zmalovance, jenž stál uprostřed svých otroků a usmíval se — tentokrát upřímně. „Loutky? Co je to s nimi?“

Stvoření neodpovědělo. Vzduchem se rozlehl další výstřel, až jsem sebou trhl.

Jeden z hostů padl k zemi s doutnajícím dírou velikosti pěsti v hrudníku, a najednou bylo všechno jinak. Dav, stále naprosto tichý, se vrhl proti nám. Muselo jich být přinejmenším padesát. Ilex si shodila kapuci z hlavy a s taseným fázovým disruptorem si stoupla přede mě. Vypálila a vzduch kolem nás zapraskal statickou elektřinou.

„Chyťte toho hnusáka!“ Ghenův hlas se rozlehl nad davem. „Nula-dvojko, trojko, se mnou!“ Spatřil jsem jeho obrovité tělo, jak cosi gestikuluje nad hlavami davu, a zahlédl divoký výboj plazmy, jehož žár byl citelný i přes můj štít.

Pak už jsem měl svoje vlastní starosti, jelikož se na mě z davu řítily dvojice mužů. Ohnal jsem se po nich mečem, ustoupil do výpadu a proklál jednoho skrz hrudník. Vodíkově jemná struktura čepele z nadhmoty jím projela bez sebemenšího odporu. Bez zpomalení jsem škulbl mečem do strany a čepel hladce pokračovala mužovými žebry a pravou paží a setnula hlavu jeho kumpána.

Ani jeden nekrvácel. Udělal jsem jeden klouzavý krok vpřed, abych tou vražednou čepelí nezasáhl Switche za sebou, a odvážil se na okamžik pohlédnout na podlahu.

„Svatá Matko Země, ochraňuj nás,“ pomodlil se Switch. Ze všeho nejdřív mi hlavou probleskla absurdní myšlenka, že jsem se zmýlil. Krváceli, ale zdaleka ne tolik, jak by se patřilo. Po dřevěných parкетách se rozlévala kaluž krve a v ní... „Je to daimon,“ vyhrkl Switch. Musel jsem se pohnout, ukročit do strany před další ženou, která se na mě vrhala z davu. I tak jsem stačil zahlédnout kov v jejich mase, přetáté kabely a hadičky. Krev se na podlaze mísila s jakousi bílou tekutinou podobnou mléku. Byly to stroje, ovšem ne od stvoření.

„Ghene!“ křikl jsem a mávl mečem. „Schody!“

„Makám na tom, Oslnivosti!“

Z věže naproti nám dopadly další výstřely. Ghenovi odstřelovači. Čtveřice daimonů se s praskáním poroučela k zemi, jejich prázdné oči se zaleskly ve slunečním světle jako oči nějakého nočního dravce. Kolem mě se s křikem prohnal Crim, v jedné ruce vysokoenergetický laser a ve druhé keramickou dýku. Jeho bílý a karmínový kaftan se za ním třepotal ve větru. Dav nás převyšoval minimálně pět ku jedné, víc, pokud nepočítám Ghenovy odstřelovače na věži. Ale my byli ozbrojení, zatímco osazenstvo kavárny mělo jen holé ruce.

„Kam se poděl ten homunkulus?“ zakřičela Greenlaw a vyklepla ze svého vrhače prázdný zásobník na plazmu.

Rozhlédl jsem se. Po Zmalovanci ani stopy. Frustrovaně jsem zavyl a rozčísl dalšího daimona od ramene až po kyčel. Ztěžka dopadl na podlahu, ale spodní polovina těla se ještě chvíli potácela a snažila se najít zbytek. Ruka stále propojená s hlavou a hrudníkem se natahovala vzhůru, jako by chtěla zachytit nohy. Volnou rukou jsem si sáhl k pasu, vytáhl fázový disruptor a zkontroloval nastavení. Omráčit. To muselo stačit. Neměl jsem kdy, abych ho přenastavoval. Vypálil jsem a zasáhl dalšího daimona do krku, zrovna když se sápal po Ilex. V okamžiku se zarazil a sesunul se k zemi, na kůži mu naskočily černé spáleniny, jak se mu zkratované dráty propalovaly masem. Musel jsem mít štěstí na první trefu, protože moje dva další výstřely s daimony ani nehnuly.

Switch se choulil ke svému vrhači plazmy tak, jak mu to mohutné tělo jenom dovolovalo. Vůbec jsem se mu v tom hrůzném okamžiku nedivil.

„Stroje,“ zaklel jsem. Nějak jsem tu skutečnost nebyl schopen zpracovat. Kolikrát už se ke mně donesly podobné zkazky? Kolikrát už jsem vyslechl vyprávění o tom, jak se Extrasolariané se svou temnou praxí zmocňují těl mužů a žen, které zotročili, a dělají z nich cosi méně než lidi? Nevěřil jsem, že je něco podobného možné, a směle nakráčel do pastí. Věděl Zmalovanec, co jsem zač? Celou dobu? A Samir?

Samir.

Kam se zašil? Rozhlédl jsem se. Zůstával dál skrčený za stolem, u kterého jsem ještě před několika okamžiky seděl. Zamračil jsem

se a zasáhl ho omračovákem. Pokud nám Zmalovanec vyklouzl, Samir byl lepší než nic.

Ghen stál na vrcholku schodů se dvěma legionáři za zády. Obrův škleb — z části soustředěný a z části rozkošnický — byl zřejmý i na dálku. Bili se po způsobu imperiálních vojáků, jak nás to učil Palino: v trojicích zády k sobě.

Všiml jsem si hloučku osazenstva kavárny těsnajícího se kolem postavy ležící na podlaze vedle převráceného stolu. Zastrčil jsem omračovák do pouzdra a deaktivoval Olorinův meč. Čepel se zavlnila jako kouř, jak se tekuté krystalky nadhmoty proměnily v plyn, a vypařila se. Stáhl jsem ze sebe těžký kabát a odhodil ho stranou.

„Co to sakra vyvádíš?“ vyjekl Switch a přitáhl ke mně pozornost Ilex. Homunkulka ke mně naklonila hlavu s doširoka otevřenými kočičíma očima.

Reaktivoval jsem meč. Linula se z něj tlumená, sinalá záře, jako měsíční světlo odražené v oceli. „Držte se vzadu.“

„Je po něm, Hade!“ křikl Switch, který si dal dvě a dvě dohromady.

Nebylo. Věděl jsem to. „Řekl jsem, držte se vzadu!“ Zkontroloval jsem svůj štít a vyrazil vpřed. Každý krok ve slabé místní gravitaci mě vynášel výš a dál, než bych kdy čekal. Strávil jsem takovou dobu pod tíhou Emeshe, že moje svaly ztěžkly a zmasivněly jako kořeny prastarých stromů. Spatřil jsem bezvládné tělo svého sraženého peltasta obklopené rojem mechanických loutek, viděl krev rozlitou na zemi. Jen párkrát se mě zmocnil podobně spravedlivý hněv.

Jen několik málo věcí ve vesmíru dokáže odolat nadhmotě. Adamant, dlouhé molekulární řetězce nanokarbonu nebo energetické zástěny supervýkonných statických polí. Nebo samotná nadhmota. V momentě, kdy si atomicky jemné ostří našlo skulinu — prostor mezi molekulami —, dokázalo tnout. Rytířův nadhmotný meč nedokázal zpomalit kámen, ocel ani ablativní keramika. Nikdy se nezlomil ani nepotřeboval olejovat. Mohl na sebe vzít jakýkoliv tvar, jaký si jeho vlastník usmyslel, a zhmotňoval se ze samotného vzduchu pomocí alchymického procesu, kterému jsem nerozuměl, přetvářel jádra běžných prvků do čehosi zvláštního. Kdysi jsem s ním uťal

křídlo vzlétajícího Tanageru. Jeho čepel rozčísila karbonová vlákna i kovový skelet jediným máchnutím.

Maso pro ni bylo jako vzduch, ať už ho temná praxe Extrasolarianů napěchovala čímkoliv. Daimoni padali jako stébla trávy, jako rozevřaté listí. Pět mi jich vyrazilo v ústrety. Pět rozporcovaných těl se poroučelo k zemi. Přiklekl jsem na jedno koleno vedle těla našeho člověka a zkontroloval mu tep. Hrdlo měl rozervané, jako by ho napadlo divoké zvíře... Switch měl pravdu. Mrtvý. Byl to Jaddian, jeden z lidí od Jinan. Mám dojem, že se jmenoval Artur. Nebo Arturo. Příliš jsem ho neznal.

Za nohu mě chytila ruka tvrdá a studená jako kov a stiskla mě nadlidskou silou. Vydechl jsem a snažil se dostat na nohy. Zmocnila se mě další ruka a táhla mě dolů. Zkroutil jsem se v pase a podíval se pod sebe. Spatřil jsem bezhlavé mužské tělo, jak se mě za pomoci ženského torza snaží stáhnout k zemi. Žena se na mě chlípně usmívala s bezduchým výrazem sochy. Kolem úst a na zubech měla krev. Při pohledu na mrtvého vojáka a jeho rozervané hrdlo jsem si nemusel příliš domýšlet. Boty jsem měl promáčené krví a podivnou bílou tekutinou. Celé to klubko zohavených těl se mi kroutilo pod nohama, klouzalo tratolištěm krve a tekutiny a sápal se ke mně. Žena na mě upírala svoje vytřeštěné, nemrkající oči, nehybné jako hvězdy. Rychlým švihnutím meče jsem je zhasil. Switch mi spěchal na pomoc a vypálil ze svého vrhače plazmy. Těla zachvátily fialové a oranžové plameny, ale dál se plazila.

Podařilo se mi je setřást, zavrával jsem ale a vrazil do stolu. Můj meč rozčísł desku a propadl *skrz*. Stůl se pod mojí vahou rozlomil a já se poroučel na zem. Bezhlavý muž byl v okamžiku u mých nohou a sápal se mi přes tělo k hrdlu. Můj meč skončil pohřbený pod zbytky stolu. Na okamžik se mě zmocnila hrozivá vzpomínka na noc v dalekém Borosevu, na bandu otrhanců, kteří mě vytáhli z mojí omláčené krabice pod nakládací plošinou, v níž jsem tenkrát bydlel. Málem jsem v uších slyšel jejich jásot a řehot, cítil jejich ruce na svém těle. Moje vlastní ruce zatím šátraly v hromadě rozbitého porcelánu a třísek po dotyku stříbra a jaddské kůže. Bezhlavý panák

se po mně sápal dál, když jsem se po něm ohlédl, skrze cáry jeho krku jsem spatřil blikající modré světlo a plandající zbytky trachey spojené se stále ještě fungujícími plícemi. Zvuk, který vydával, byl ohavný, čvachtavý rachot ze samotné jámy pekelné. Z drátů vedoucích paralelně s jeho žilami a šlachami sršely jiskry a celou přední polovinu těla navlečenou ve kdysi bílé košili pokrývala krev.

Zavadil jsem o cosi stříbrného? O kůži? Byl to můj meč? Nemohl jsem na něj dosáhnout, nedokázal jsem kolem něj sevřít prsty. Ostře jsem strojovému muži zarazil koleno mezi nohy, ale rázem mi došlo, že není, co bych tam zasáhl. Jeho ruce konečně nahmataly můj krk a sevřely se kolem něj. Bassander měl pravdu. Nebyl jsem žádný voják. Naše hra na žoldáky se nestala ničím víc než hrou. Nikdy už nespatřím Valku ani Jinan. Zakalil se mi pohled a v nastalém šeru jsem spatřil otcovu tvář, která se vznášela na místě, kde bývala mužova hlava, jeho oči upustily od své obvyklé purpury a zářily rudě, tvář měl sinanou jako pohřební masky mých předků visící nad palácovými dveřmi.

Nestačil jsem najít meč.

Kdesi nade mnou vykvetl výboj světla. Ruce, které mi svíraly hrdlo, zmizely a do očí se mi vrátilo sluneční světlo. Rozkašlal jsem se, odplivl si na podlahu a odvalil se zpod bezhlavého těla sežehnutého plazmou.

„Vstávat, Vaše Oslnivosti!“

Nade mnou stál Ghen z Emeshe, na tváři mu svítil trochu prkený úsměv a plášť měl pocákaný červenou a bílou tekutinou a místy propálený. Pomohl mi na nohy a já se o něj vrávoravě opřel. Switch s Ilex nás kryli — kam se poděl Crim? Mžouravě jsem se rozhlédl a spatřil Jaddiana, jak kosí jednoho z daimonů. A Zmalovanec? Přehoupl se přes zábradlí? Ztěžka jsem oddechoval a vydral ze sebe: „Málems mě trefil.“ Plazmový výboj propálil mužova záda skrz naskrz. V otvorech se blýskaly kousky kovu a keramiky, roztavené, pokroucené a bez života.

„Nemáš zač!“ zahulákal Ghen a poplácal mě po zádech.

Ilex se sehnula a s tichým pokynutím mi podala meč. Vysoko na spánku, ihned pod linií vlasů připomínajících dřevěnou korunku,

jí zel šrám, ze kterého jí vytékala černočerná krev hustá jako pryskyřice a stejně tak pomalá. „V pořádku?“ zeptal jsem se a pohodil bradou k její ráně.

„No, nikdo se mě nepokoušel zaškrtnit,“ usmála se.

„Krása,“ přisvědčil jsem, „koledoval jsem si o to.“

„To teda,“ sykl Switch s očima rozšířenýma obavou. „Co sis sakra myslel?“

„Teď ne!“ křikl jsem a odstrčil ho stranou. „Ilex, zavolej odvoz. Potřebovali jsme se odsud dostat už tak před deseti minutami. Samira máme támhle pod stolem.“

Pokud mi odpověděla, nezaznamenal jsem to. Tasil jsem omračovák, jak nejrychleji to šlo, a vypálil na jeden ze strojů, který se zrovna zvedl za Switchem. V bytosti stále zbývalo dostatek lidské tkáně, aby se při zásahu zapotácela, a vrávoravě ustoupila vzad. Ilex byla nejrychlejší a její fázový disruptor plivl elektrický výboj směrem ke stvoření. Zbraň byla navržena, aby usmažila lidskou nervovou soustavu, ale s tavením měděných a optických vláken také neměla problém. Kouřící daimon se poroučel k zemi a já se konečně dostal k vyslovení otázky, jež už mě nějakou dobu svrběla na jazyku. „Kde je ten homunkulus?“

Ilex sebou při tom slově škubla, ale na omluvy nebyl čas. Ghen se otočil. „Schody?“

„Sakra.“

Dali jsme se do běhu a přitom si klestili cestu skrz další daimony. Zdálo se, že jich tu mají neomezenou zásobu. Nepřišlo mi, že by jich bylo tolik, když ještě seděli kolem stolů. Proběhli jsme kolem dalšího mrtvého vojáka, který ležel na stole s vyrvanými vnitřnostmi. Secvakl jsem čelisti a zamířil k vrcholku schodů, kde Crim s Greenlaw šikovali naše zbývající peltasty. Kolem ramene mi prosvítl výboj z disruptoru, a když jsem se ohlédl, spatřil jsem strojového muže, který se chopil zbraně jednoho z našich padlých vojáků. Protože jsem na sobě měl štít, jednoduše jsem se otočil a rozběhl se proti tvorovi. Ghen, Switch a ostatní byli rovněž chráněni štíty, ovšem naši peltasté ne, a já nehodlal ztratit dalšího člověka. Palba

od Ghenových odstřelovačů zkrápěla celý prostor — bylo těžké si představit, že by ta měla unikla pozornosti místní policie, ale pokud se Samirovi dalo věřit, tak z místních institucí mnoho nezbylo.

Další výboj z disruptoru se mi rozplízl po štítu v úrovni pánve a rozsvítil kolem mě energoclonu. To mě ale nikterak nezpomalilo, ani další rána, která by mi propálila hrudník a rameno. Stříbřitě modrá čepel mého meče prořízla kouřovou clonu vznášející se nad vřavou. Zasáhl jsem tvorovu paži se zbraní a vedl seknutí dál k jeho pravé noze, která mu rázem odpadla od těla. Další máchnutí mu rozťalo hlavu a trup. Otočil jsem se a ocitl se tváří v tvář ženě s povadlou čelistí a s pozvednutým nožem namířeným na moje záda. Zachránil mě jen Ghenův odstřelovač. První rána ji odzbrojila, roztříštila rameno nad paží, která svírala dýku. Její čepel by mi projela štítem, jako by tam ani nebyl — útočnice byla dostatečně pomalá. Propíchl by mě a já bych s tím nemohl nic dělat. Druhý výstřel ji odhodil a já vyrazil zpátky ke schodům. Z místnosti pod námi se ozýval lomoz připomínající překotný dusot nohou. Zákazníci se nejspíš snažili vyváznout z vřavy. Na verandě stále zbývaly dobré dva tucty strojolidí.

„Jak to vypadá s tím odvozem?“ křikl jsem na Ilex.

„Na cestě.“ Přestože jsem z ní viděl pouze zátylek a dlouhé uši, z jejího tónu mi bylo jasné, že vraští obočí.

„Není támhleto ten náš hnusnej vařbuřt?“ zeptal se Ghen a ukázal před sebe.

Zaklel jsem. Byl jsem tak zabraný do obrany schodů, že mi nedošlo, že náš přesun ke schodišti mezi nás a naši cenu útěchy v podobě plagiaria postavil hradbu více než dvou desítek stroji zotročených lidí. Chtělo se mi křičet. „Něco vymyslím,“ řekl jsem. „Jen držte pozici, dokud nepřiletí odvoz, pak to bude vypadat jinak.“

„Tohle je průser,“ vyprskla Greenlaw. „Totálně jste to podělal.“

Ignoroval jsem ji a sledoval, jak Ghenovi odstřelovači odstraňují z cesty dalšího z nepřátel. Jeho rozedrané tělo se zhroutilo na podlahu, nepadalo ani trochu jako člověk. Kusy rozmetaných strojolidí se stále ještě plazily po zemi mezi převrácenými stoly a střepy z roztříštěného nádobí a odmítaly zemřít.

„Ghene, vezmi si dva lidi a vyrazte dolů zajistit východ, možná budeme muset odejít dveřmi.“

Obr mě plácl po rameni. „Provedu, Hade.“ Mávl zbraní na dvojici peltastů. „Vy dva, se mnou. Jdem dolů, a fofrem. Slyšeli jste Jeho Oslnivost.“

Zmizeli se šustěním šedých plášťů a duněním těžkých bot.

Řekl mi *Hade*. Nikdy jsem na to nezapomněl. Moje jméno skoro nikdy nepoužíval. Tehdy mi to ještě úplně nedošlo, ovšem později... když jsem na to vzpomínal, mi to vystupovalo v paměti stejně jasně a ostře jako čepel mého meče. Tehdy jsem ale neměl kdy se tím zabývat, protože palba rázem začala nanovo. Rány z odstřelovacích pušek zkrápěly verandu, tříštily nádoby a bortily nábytek.

„Jsou na cestě!“ křikla na mě Ilex, čímž, jak jsem doufal, myslela náš odvoz. Alespoň něco.

Crim vedle ní vypálil ze svého laseru, jehož paprsek vyškvařil díru velikosti palce do hrudi jednoho ze strojů — ženy jen o málo starší než dívka. Zasmušile zaklel a já si představoval, že při druhém výstřelu zavřel oči. Rozhodl jsem se zůstat na místě a počkat, až zbylé stroje přijdou ke mně. Jakkoliv mi bylo proti srsti to přiznat, Greenlaw měla pravdu. To já nás zatahl do téhle polízanice. To já měl velení. Vina — za to, že jsme nedostali informaci, pro kterou jsme přišli, a za smrt našich dvou lidí — padala na moji hlavu.

„Potřebujeme dostat Samira,“ prohlásila Greenlaw.

Switch se na ni zamračeně podíval. „Nabízíte se?“ křikl a znovu vypálil. Jeho vrhač mu zaskučel v ruku na znamení, že zásobník plazmy je prázdný. Zbraň nato začala skučivě nabírat okolní vzduch, což mu zpomalovalo rychlost palby.

Vtom se bez varování cosi změnilo. Jako by se ten nenávidný přízrak, jenž poháněl daimony, rozmyslel a změnil plán, protože ta asi desítka zbývajících lidských schránek před námi najednou ztuhla a zírala před sebe. Za jejich skelnýma očima jako by poblikávalo modré světlo.

„Tohle se mi vůbec nelíbí, šéfe,“ prohodil Crim staženým hlasem. Byl raněný? Ničeho jsem si v tom zmatku nevšiml. Zaklel ve svém podivném normanském pidžinu. „Kde je Ghen?“

Neměl otvírat ústa, protože v dalším okamžiku se všech dvacet strojolídí úprkem vrhlo proti nám — nebo to tak alespoň působilo. Valili se na nás jako příliv pod vlivem mocného měsíce. Nestíhali jsme pálit, abychom je všechny zastavili. Postoupil jsem dopředu a přetl jedného vejpl Olorinovým mečem. Kapalný kov mi bzučel v ruce, z meče se vydělovaly skoro neznatelné modrobílé šlahouny nadhmoty a svíjely se kolem čepele, následovaly vlasečnice síly, podobně jako se výrony slunečních erupcí oddělují a opět padají do svých mateřských hvězd. Utnul jsem ruku dalšího a stáhl se, ustupuje dolů po schodech. Jedna peltastka šla se mnou, ale nikdo další. Čtveřice lidských loutek nás tlačila nazpět.

„Se mnou!“ křikl jsem tak hlasitě, jak mi to můj řečnický trénink jenom dovolil. „Červená kumpanie, se mnou!“ Nevím, zda mě slyšeli. Greenlaw hulákala cosi o Samirovi, hřmění palby a seče se zvedlo jako symfonie chaosu a utopilo veškeré zbytky okolního řádu. Můj meč zajížděl do stěn a zábradlí a nechával po sobě černé, chladné šlemy ve dřevě, sádře a oceli a zkrápěl schody kusy našich nepřátel.

„Musíme zpátky nahoru, mylord!“ křikla zcela správně peltastka. „Co ostatní?“

Zakopl jsem o něco za sebou. Nebyl to schod, po těch jsem při ústupu našlapoval obezřetně, ale cosi měkkého a nerovného. Měl jsem dostatek rozumu a okamžitě jsem deaktivoval svůj meč, abych se při pádu nezmrzačil. Nevykřikl jsem, jednoduše jsem přepadl přes věc na schodech a složil se na bambusovou rohož u paty schodů. Moje nemotornost stála peltastku život. Bez mé přítomnosti po ní zbývající stroje skočily, a než jsem se dostal zpátky na nohy, ona už se pod tíhou dvou daimonů potácela k zemi. Když jsem se klátivě zvedal, jeden ze strojů se jí zahryzl do krku a rozerval jí hrdlo podobně jako našemu muži nahoře. Musím té ženě přičíst ke cti, že se jí podařilo vypálit několik ran do tvorova hrudníku, ale obyčejné kulky v její zbrani nedokázaly prorazit skrz kov nebo keramiku, které chránily daimonovy vnitřní orgány. Padla vedle *těla*, o které jsem předtím zakopl na schodech. Patřilo jednomu z peltastů, které jsem poslal s Ghenem.

Ghen.

Vrhl jsem se na dvojici strojů, meč mi mezitím opět svítivě ožil v ruce. Prvnímu jsem hladce utál spodní polovinu těla. Moje rána zajela až do balustrády a rozsekla ji vedví. Zakrváceného panáka, který zabil peltastku — její jméno jsem neznal —, jsem volnou rukou popadl pod krkem. V místi slabé gravitaci jsem muže vyzvedl nad podlahu. Napřáhl se na mě pěstí a já mu atomicky ostrou čepelí projel skrz hrudník a oddělil mu hlavu i s rameny.

Krůpěje krve stékaly po mých vodu odpuzujících šatech na podlahu. Divoce jsem oddechoval a jako šílenec se rozhlížel kolem sebe a snažil se vzpomenout, co jsem to vlastně hledal, na co jsem to zrovna myslel. Pro všechnu tu *červenou* jsem neviděl málem nic jiného, ale po několika krátkých nadechnutích se mi rozsvítilo.

„Ghene!“ zavolal jsem. „Ghene, potřebujeme tě!“

Vtom jsem ho našel, roztaženého na zemi ve vstupní chodbě do čajovny. Dvojice žen, jež nás doprovodily po schodech za Zmalovancem, ležela rozlámaná vedle něj v kaluži bílé a rudé krve, která se vsakovala do tavroského koberce. Také stroje. Jakási titánská síla jim vyrvala paže z ramenou a promáčkla jim hrudníky. Ghen měl sílu jako býk i na Emeshi; na Rustamu musel být učiněný Héraklés.

Nebo býval...

V zádech mu zel kouřící otvor, vypálený vrhačem plazmy. Ale čím? Stroje žádné zbraně neměly, s výjimkou těch, které sebraly nám. Vzal někdo Ghenovi tu jeho? A kam se poděla ta druhá peltastka? Poslal jsem s ním dva.

Ústa mi naplnila pachutí mědi, suchá, hutná a trpká. Sesunul jsem se na kolena a tím stísněným, svíčkami osvětleným prostorem se rozlehl mrazivý smích. Tentýž jsem před několika minutami slyšel i na verandě.

„Rval se pěkně,“ oznamoval Zmalovanec. „Měl koule jak z oceli, takhle rozcupovat párek nevinných dívenek, dovedeš si to představit?“

Omráčený, blesklo mi hlavou okamžik předtím, než jsem se svalil na bok. Stvoření se ke mně muselo přikrást zezadu, prostrčit

omračovák skrze moji ochranou bariéru. Měl jsem štěstí, že na mě nespadl vlastní meč — to by byl ale konec.

Stále jsem mohl hýbat očima, trochu otočit hlavou. Kousek ode mě se ozvaly kroky, a když jsem vzhlédl, spatřil jsem... spatřil jsem druhou peltastku, již jsem poslal s Ghenem, jak na mě shlíží. Jad-dianku s měděnou pletí a krátkými tmavými vlasy. Ani trochu se nepodobala Jinan. Najednou jsem zcela ztratil půdu pod nohama, nebo spíš pod zády. Jako by se pode mnou prolomil můj běžný svět a já se propadl kamsi do zejícího tajemného prostoru pod ním. Proč tam ta peltastka jen tak stála? Proč svírala v ruce omračovák?

„Nesnaž se hejbat, jinak si ublížíš,“ sykla žena. Když se usmála, zahlédl jsem záblesk až příliš mnoha zubů. Blouznil jsem. Jinak to být nemohlo. Rána z omračováku mi musela pobláznit smysly. „Ohromně laskavé, že ses slezl za tím mezkem. Hned je všechno jednodušší.“ Ten úsměv se rozšířil. Šedý plášť a bojová zbroj pod ním se jako stisknutím tlačítka rozplynuly. Holograf? Pod tím vším byla jen černočerná kombinéza posetá drobnými stříbrnými čočkami. Ženina bronzová pleť vybledla a já v němém šoku sledoval, jak se její prsa a boky zplošťují a ramena zužují, ztenčují se do čehosi útlého a nelidského, vyhublé bezpohlavní postavy. Krátké černé vlasy závratně mohutněly a přecházely do karmínové, bělma očí se zatáhla uhlovou černí.

Zmalovanec se na mě zašklebil čím dál šarlatovějšími rty. „A mám vás, vaše lordstvo.“

Druhou ránu z omračováku — když konečně přišla — jsem ani necítil.

CESTA NA VORGOSOS

Pohupoval jsem se v lehkém snění, čechraný větrem, unášený na vlnách zapomnění řeky Léthé tekoucí z končin hlubších než spánek. Proud mě kolébal a já podřimoval, končetiny jsem měl ztěžklé podobně, jako když jsem procital z fugy na palubě *Faraona*. Světlo přede mnou zesláblo, jako kdybychom proploovali pod převisem nebo vpluli do zívajících úst jakési jeskyně. Úst. Vzpomínka na nedávné hrůzy mě vytrhla ze spánku a já se malátně pokusil postavit. Neměl jsem ale na co. Nohy mi vypověděly službu a já zapadl zpátky do měkkého křesla.

„Jen si udělejte pohodlí, vaše lordstvo. Nohy vám moc neposlouží,“ pravil protáhlý hlas, který prořízl ticho. „Ještě před sebou máme kus cesty.“

Nad hlavou mi prorachotilo cosi, co znělo jako vozy nadzemní dráhy, a otřáslo kanceláří — pokud to tedy kancelář byla —, ve které mě evidentně věznili. V protějším rohu stály dva gaučíky a řada polic se trpytivými lahvičkami a úhledně vyrovnanými datovými krystaly. Stěny byly hustě pokryté eudoranskými divadelními maskami v křiklavých barvách a s divokými výrazy. Zmalovanec si hověl v gaučíku asi pět metrů ode mě. V příliš dlouhých rukou držel podivné zařízení, zploštělý stříbrný kotouč naježený všemožnými tlačítky a přepínači. Ze zařízení vybíhal zašmodrchaný kabel a pokračoval kamsi za homunkulovo ucho. Viděl jsem, jak si ho s cvaknutím vypojuje z hlavy.

Nic jsem neříkal a místo toho se snažil vyhodnotit rozsah svých zranění. Byl jsem si celkem jistý, že mě pouze omráčil. Což znamenalo, že se mi nadvláda nad tělem vrátí dřív než samotný cit. Pokusil jsem se zvednout nohu, přehodit ji přes druhou. Přišlo mi, že jsem ucítil kratičké zaškubnutí, a... to bylo vše. Mohl jsem ale hýbat rukama — alespoň něco. Když se mi konečně podařilo posadit se rovně, vyslovil jsem očividnou otázku. „Co se mnou hodláš provést?“

„Provést?“ zašklebil se ďábelsky homunkulus a odložil své zařízení — nepochybně jakýsi terminál — stranou. „Vůbec nic, chlapče. Pokud tedy *provést* znamená *ublížit*. Mrtvý mi nebudeš k ničemu.“ Stvoření sáhlo do misky na stolku vedle gaučiku a vyndalo z ní několik stříbrných a kostěných prstenů, které si začalo nasazovat na prsty. Měřilo si mě pohledem přes své dlouhé červené nehty a jazykem si přejíždělo po zubech. „Možná si spolu přece jen trochu zašpásujem.“

Skrz zaťaté zuby jsem procedil: „Prosím?“

Stvoření obrátilo oči v sloup a namalovaný úsměv na chvíli zmizel. „Ale no tak, ta vaše imperiální smetánka přece nemůže být věčně tak zkosnatělá.“ Ladně se vyhouplo na nohy a s rukou opřenou o stěnu se ke mně blížilo, přitom se vyhnulo těžkému kovovému kufru podobnému těm, v nichž se z továren převážejí lehčí palné zbraně. „Máš slušnou cenu, to ti nedošlo?“ Natáhlo ruku a poculo mi vlasy. „Ta tvoje žoldácká sebranka za tebe určitě bude ochotná vypláznout slušnej balík... ještě před chvílí ses oháněl penězma nalevo napravo.“

„Takže výkupné?“ řekl jsem a masíroval si nohy. „To je tvůj plán?“

Stvoření pokrčilo rameny, otočilo se ode mě a založilo si ruce v bok. „Za námahu.“ Složilo se zpět na gaučik. „Rozšlehali jste skoro všechny moje surogáty. Ti něco stojí.“

„Tvoje co?“

„Moje pomocníčky,“ zahrozilo mi prstem. Druhou ruku zabodilo mezi polštáře gauče a něco z nich vytáhlo. Můj meč. Olorinův. Homunkulus provlékl prst skrz očko pod záštitou a zatočil s mečem kolem prstu. „Tohle je překrásná věcička.“ Zmalovanec sevřel

rukojeť a měňavá exotická hmota čepele neslyšně vyhrězla ven. Na jejím povrchu se odrážel svit neexistujícího měsíce. Homunkulus se prstem jemně dotkl jejího lesklého ostří. Stříbrnomodrý kov se zavlhl, zatetelil a odtáhl, jako by ho dotek nelidského stvoření popálil. Zmalovancovy obří černé oči se rozšířily a stvoření ucuklo. Na okamžik jsem na jeho porcelánové kůži zahlédl purpurovou krev. „Kdes k něčemu podobnému přišel?“

Neviděl jsem žádný důvod, proč lhát. „Byl to dárek, od jednoho maeskola z Jaddu.“ Ani jsem si nepředstavoval, co by asi sir Olorin Milta řekl, kdyby viděl, jak se podobná stvůra dotýká posvátné relikvie jeho řádu. Nejspíš nic lichotivého.

Zmalovanec si odplivl, deaktivoval čepel a odhodil meč stranou. Zbraň přistála na druhém gaučíku. S pohledem upřeným na stvoření jsem se předklonil. Vedle mého křesla stál konferenční stolek, na kterém bylo vyskládáno několik předmětů, které jsem měl zprvu za umění: podivné kráterovité slepence roztaveného kovu nebo horniny. Meteority. Dál jsem se snažil rozhýbat nohy. Necitlivost pomalu přecházela do bodavého mravenčení.

„Co se stalo s mými přáteli?“

Zmalovanec si podepřel hlavu pěstí. Chvilí nic neříkal, ale červený obrys jeho úst se mu postupně rozpínal přes celý obličej a jeho rty po okrajích zbělaly v tetované nápodobě zubů. „Je po nich.“

Trochu jsem se narovnal a pokusil se vstát. Cítil jsem v nohách křeč, ale nedovedl jsem s nimi pohnout. „Lžeš.“ Musel jsem se přemáhat, abych po tvorovi nehodil jedním z kamenů.

Homunkulův červený úsměv se rázem zcela vytratil. Pokrčil rameny. „Vlastně nemám tušení. Nenechals je ve štychu zrovna v nejpriznivější situaci.“

„V ničem jsem je nenechal!“ Opět jsem se pokusil vstát.

„A tady tě máme!“ Stvoření se mi vysmálo do obličeje. „Pěkný kamarádíček.“ Opřelo se do gaučíku a plynulým pohybem vytáhlo ze záhybu svého roucha omračovák. Chvilí si zbraň zálibně prohlíželo. Byl to prapodivný model: černý, tenký a symetrický, rukojeť opatřená očky na prsty připomínala spíš kovový boxer nějakého

pouličního rváče než bájnou praxi Extrasolarianů, těch technokratů vesmírné temnoty. Okázale výhružným způsobem odložilo zbraň stranou.

„Nejsou mrtví,“ zopakoval jsem.

„Klidně se tím ukájej,“ odpovědělo stvoření, „ale ten tvůj mezek to rozhodně koupil.“ Zaklonilo hlavu, jako by se nechávalo rozkošnický zalévat hudbou, kterou slyšelo jenom ono samo. K mému zděšení mu karmínová kštica zajela zpátky do lebky, ramena se rozšířila a paže zesílily, lícní kosti a spodní čelist zmohutněly. Neměl jsem tušení, jak se mu to povedlo, ale ještě než se jeho sinalá kůže zalila inkoustem a zbarvila se do emeshské hnědi, věděl jsem, co provádí.

Chtěl jsem se dát do křiku. Něco rozbít.

Z gaučíku naproti na mě zírala Ghenova tvář. Nebyla to úplně dokonalá kopie: chybělo v ní myrmidonovo věčné strniště a šlem v nosní dírce. Ale ten zatracený úšklebek byl navlas stejný, vážný a přisprostlý zároveň, hrubozrnný jako jeho vlastník. „Škoda, žeš nebyl rychlejší, co, šéfe?“

Ani hlas nebyl úplně správně, ale i tak mě ťal přímo do srdce. Zaskřípal jsem zuby. „Ještě jedno slovo, *mutante*, a budeš si přát, aby tě tvůj pán nechal ležet v té žumpě, odkud ses vyhrabal na svět.“

Kancelář se naplnila Ghenovým smíchem — jenž Ghenův smích vůbec nebyl. Musel jsem zavřít oči, abych neviděl přítelovu rozesmátou tvář, ovšem ze tmy na mě místo toho zíral jeho mrtvý obličej a doutnající díra zející v jeho zádech. Zrůda odvětila stále ještě Ghenovým hlasem: „To bych vážně rád viděl.“ Přes obličej mi mimovolně přelétl úšklebek a já si odfrkl. Zaškubalo mi v koleni. Po nohách se mi začínalo rozlévat mravenčení. Sevřel jsem dlaně do pěstí, až byly stejně necitlivé jako moje nohy. Když jsem nic neřikal, homunkulus se zašklebil a Ghenova tvář se scvrkla a roztála zpět do podobizny Zmalovance, tváře bledé jako Cielcin, jako samotná smrt. „To jsem si myslel.“

„Co je to vůbec za jméno, Zmalovanec?“ zeptal jsem se, abych z jeho tváře smazal ten výraz pobavené nadřazenosti.

Netvor hlasitě sykl a odhalil přebujelý chrup. „Žádný jméno, človíčku.“ Rukama si prohrábl rozčuchanou rudou hřívu.

„Co jsi zač?“

„Homunkulus,“ odvětil tvor a každou slabiku vyslovil jako samostatné slovo. „Stejně jako ty.“

Ústy mi zacukal nejdrobnější úsměv, jakého jsem byl schopen. „My dva nejsme stejní.“

„Že nejsme?“ Absolutní čern jeho očí ustoupila kvetoucím bělům a z hlubokého šera se vynořily duhovky. Mé oči. „Pověz mi, človíčku, z jaký kádě jsi vylezl, co?“ Jeho hlas se během těch slov proměnil do skoro dokonalé nápodoby toho mého, z toho přízvuku dělské šlechty — který jako by vypadl ze špatné eudoranské opery — přímo odkapávalo moje opovržení.

Nebyli jsme stejní. Všechna má genetická vylepšení byla stále ještě v normě předepsané Kaplí a imperiálním zákonem. Žádný z genových komplexů, které mě vyzvedaly nad běžné smrtelníky, nepocházel od jiných druhů. Nebyl jsem z části strom jako Ilex, a rozhodně ne tak zjevně vumělkovaný jako tenhle tvor. Nedomáhal jsem měnit tvář nebo dýchat pod vodou jako vodní nymfy z Mare Aeternum. Ani se mi nedostalo žádných dodatečných vylepšení po narození. Někteří homunkulové ani neměli svobodnou vůli, narodili se s nedovyvinutým mozkem, aby sloužili. Netroufal jsem si odhadovat, čím ruka měla na svědomí Zmalovance nebo za jakým účelem ho vůbec stvořila, ale bylo mi jasné, že neměla v plánu přivést na svět lidskou bytost tradičního stříhu. V tom právě tkvěl onen rozdíl mezi námi. Mág, který před tolika lety zhotovil mé embryo, chtěl přivést na svět vzorový exemplář lidské bytosti.

Zmalovanec byl jejím výsměchem. Zrůda.

Čekal jsem, až se jeho tvář opět promění, ale zůstávala stejná. Dál se na mě díval mýma očima.

„Jsi z Vorgossu, mám pravdu?“ Netušil jsem, jak to vím, ale už v momentě, kdy ta slova opouštěla moje ústa, jsem si byl jistý, že je to pravda. Stvoření mrklo, zbystřilo, a když se jeho oči znovu otevřely, byly opět černé. Mrk. Fialové. Mrk. Černé. Trochu jsem

se napřímil, moje koleno se samo od sebe poposunulo. „Ne... tys odtamtud utekl, co?“

Na chvíli zavládlo ticho přerušované pouze drnčením vozů nad námi a po záclonách na oknech dál klouzala světla. „Nevíš o tom ani hovno.“

„Pravda,“ přisvědčil jsem a znovu se opřel. V bezpečí bot jsem si procvičoval prsty. „Ale přijde mi, že jsem ťal do živého. Cos byl zač? Něčí poskok?“ Zmalovanec popadl svůj omračovák a namířil ho na mě, z hrdla se mu vydralo hluboké zamručení, mocnější, než by mu měl útlý hrudník dovolit. Vstal. Zakryl jsem si tvář. „Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že se potřebuju dostat na Vorgossos.“

Zmalovanec nesklonil zbraň, ale také nic neříkal, ani se mi nevysmíval.

„Až mě budeš prodávat mým lidem, přihod' ke mně ještě cestu na Vorgossos.“

„Posloucháš mě vůbec?“ odseklo stvoření. „Nevím, kde je.“

„Něco přece vědět musíš,“ kontroval jsem chladně. „Jen nás nasměruj, zaplatíme ti.“ Divže jsem se těmi slovy nezakl. Pořád jsem v hlavě slyšel Ghenův smích rozléhající se nízkým prostorem, a jestli jsou Switch s ostatními mrtví... očima jsem zabloudil k vystaveným meteoritům, k divadelním maskám na stěnách, k úhledně vyskládaným lahvím a datovým krystalům v rohu. „Prosím.“

Homunkulova ústa se při té drobné zdvořilosti roztáhla do své plné, zcela nadlidské šíře a odhalila dobrou stovku drobných zubů. Sedl si zpátky do křesla a hmátl po stříbrném tabletu, který si před chvílí připojil k lebce. „Nasměrovat vás,“ zopakoval a zasmál se. „Tak ty jsi jeden z nich, co? Poutník?“

„Prosím?“ řekl jsem a zavřel oči. Najednou se mi udělalo nevolno, jako kdyby se o mě pokoušela mořská nemoc. „Poutník?“

„Ta vaše imperiální palatinská sebranka byla ze všech nejhorší. Bažili jste po nesmrtelnosti. Mládí. Po změně pohlaví. Neumírající vám dal všechno, co vám to vaše Císařství zapovíдало. Za správnou cenu. Kostiřezové pro vás splácali *cokoliv*, co jste si jen zamanuli.

Kohokoliv. Vojáky. Otroky. Sexuální hračky.“ Jazyk mu obscénně zakmítal za bílými tesáky.

„Cos byl ty?“ nadhodil jsem neuctivě. Potřeboval jsem, aby mluvil dál. Cítil jsem, jak mi nohy pomalu přicházejí k sobě, moje přetaktovaná palatinská nervová soustava se vzpamatovávala rychleji, než bylo běžné. Navíc jsem si stačil něčeho povšimnout na té kanceláři — možná vám to došlo také? Uvědomil jsem si, že to žádná kancelář není.

Zmalovancův prisprostlý úsměv na okamžik ochabl — všechna přetvářka a vyumělkovanost opadla a přede mnou stála scvrklá, nelidská věc navlečená v přepychovém rouše. „Jsem to, co vidíš. Myšlenka. Cokoliv si usmyslíš.“

„To tvoje divadlo,“ řekl jsem a rukou obsáhl celé stvoření. Protáhl jsem si lýtka. „To... proměňování. Je to holografie? Nějaký druh daimona?“

„Jsem Zmalovanec,“ pravil. „Jsem cokoliv, co je zapotřebí.“

Měňavec.

„Takže existují další, jako jsi ty?“ zeptal jsem se.

Homunkulus neodpověděl. Zamyšleně přešel k oknu vedle gaučíku a vykoukl za záclonu. Neviděl jsem, na co se dívá. Ať už byla odpověď jakákoliv, ano nebo ne, nezáleželo na tom. Zmalovanec beze slova odmotal kabel z terminálu a s cvaknutím si ho znovu zapojil za ucho.

Zubožená kreatura. Na rozdíl od homunkulů jako Ilex, kteří byli obdařeni stejnou svobodnou vůlí jako jakýkoliv palatin, byly Zmalovancova duše i tělo vyrobeny na zakázku, jeho mysl navržena tak, aby sloužila zájmům jeho pánů. Neodvažoval jsem se hádat, zda ho navrhli jako vraha, hračku, špiona, nebo jen z pouhého rozmaru. Vzbouřil se proti nim, ale já tušil, že stále jedná podle vzorců, které do něj vložil někdo jiný, že nadále žije životem zločinu a klamu.

Bezpochyby vzešel odkudsi z hlubin Vorgossu, z dílny nějakého odporného mága, odsouzen k tomu, nosit tváře ostatních, protože ta jeho byla příliš ohyzdná. Skoro bych ho litoval, nebýt skutečnosti, že prohnulý ráj, do kterého pláchl, byl slátaný ze zbytků pekla,

v němž byl zplozen. Možná byl pánem svého osudu, ale svět ho uvnitř pokroutil, nebo se snad krutost stala jeho samotnou podstatou. Příroda nenaděluje podobné tesáky pro život v laskavosti a paní Evoluce je slepá. Člověk ne. Jeho zuby a odpudivé vzezření buď stvrzovaly jeho účel, nebo byly krutou hříčkou přírody, jako růže s jedovatými trny.

„Celé je to fraška,“ utrousil jsem do vzduchu a odlepil paty od země. Nohy jsem pořád skoro necítil, ale moje hlava konečně převzala kontrolu nad tělem, které už mě opět poslouchalo. Vřelé díky Nejvyšší akademii a komukoliv, kdo tenkrát navrhl mou nervovou soustavu. Zotavení nezabralo dlouho. „Připomínáš mi Frankensteinovu stvůru,“ řekl jsem, maje na mysli starý román v klasické angličtině, který mi kdysi doporučil Gibson. „Jsi připomínka, že lidské ambice přesahují naše schopnosti.“

Homunkulus trhl hlavou a zadíval se na mě. „Co to meleš?“

„Je to příběh o scholiastovi, který stvoří homunkula. Ještě v dobách, kdy homunkulové jako takoví neexistovali. Mám dojem, že se odehrává ještě předtím, než jsme rozlouskli genom, než nám Apollón daroval měsíc.“ Natáhl jsem ruku a položil ji na jeden z meteoritů. Hornina měla takovou hustotu, že kámen mohl vážit docela dobře třicet kilo. *Inmane* mi poručil, abych dal pracku pryč, a tak jsem ho jenom pootočil, abych si ho lépe prohlédl. „Ten scholiasta ho sestaví z kusů mrtvých těl, sešije je dohromady. Představuje si — tak, jako to nevyhnutelně dělají všichni umělci —, že jeho výtvor bude mistrovské dílo, že předčí samotnou přírodu. Nejspíš něco jako palatin.“ Usmál jsem se a chvíli si vychutnával svoji urážku. „Až na to, že není. Jeho schopnosti na to nestačí. Místo toho stvoří nestvůru. Zhnusení scholiasta se svého výtvoru zřekne a pláchne a jeho zrůda také. A tady tě máme.“

„Jen si do mě promítáš svůj vlastní strach, palatýnku,“ odsekl Zmalovanec a upravil si drát za uchem. Nad námi se opět prohnala nadzemka a já si chvíli znovu připadal jako na moři. „Už jsem řekl, nejsi člověk o nic víc než já a domů máme oba daleko.“

Tentokrát byla řada s úšklebkem na mně. „Tos mě dostal. Oba jsme jedineční.“ Opatrně jsem si v botách procvičoval kotníky.

Měl jsem pouze jeden pokus. Jen jeden jediný. „Ale mám pocit, že je mezi námi přece jenom rozdíl.“ Tvor pouze povytáhl obočí a projednou se zdržel reakce. „Satan měl své druhy, dábly, kteří ho obdivovali a posilovali, *ty jsi* ale sám a každý *tebou* opovrhuje,“ zarecitoval jsem.

„Vždycky jsi takovej?“ ušklíbl se Zmalovanec.

„Takhle melodramatický? Ach, ano,“ přisvědčil jsem se svým starým dobrým pokřiveným úšklebkem. „Zeptej se kohokoliv, kdo mě zná.“ S tím jsem se chopil meteoritu na stolku vedle mě a prsty jsem zabořil do dřeviny jeho iridiového povrchu. Na Emeshi bych na to neměl sílu, ale na Rustamu vážil o dobrou třetinu méně a bez větších obtíží jsem ho zvedl. Vrávoravě jsem se vyhoupl na nohy a mrštil masivním kamenem na Zmalovancův obličej, než mě stačil omráčit. Stvoření vyjeklo a po zádech se zřítilo na gaučik, prsty mu vězely v očkách rukojeti omračováku a tělo se zamotalo do kabelu od terminálu.

Jakmile jsem se ocitl na nohou, došlo mi, že se celá kancelář houpe. Pohybovala se, jako by jí cosi zlehka smýkalo na krátkém řetězu. Homunkulus vydal dusivé zachrochtání a já poznamenal: „To byla hloupost, nenechat mě omráčeného. Ale ty si prostě nedokážeš nechat ten svůj škleb pro sebe, co?“ Sehnul jsem se ke kufru s municí, který ležel mezi námi, ale nešel otevřít. „Vlastně to chápu, ale mělš být opatrnější. Nevědět, kde jsme, možná bych se spokojil s tím, sedět tu na zadku a počkat, až mě zachrání, ale když jsem se probral, řekls, že ‚ještě mám kus cesty před sebou‘, což znamená, že jsme ještě pořád na cestě do té či oné špinavé díry, které říkáš domov. Jsme v soukromé lanovce.“ Pohodil jsem hlavou k zataženým oknům.

Když jsem zvedal ten těžký kufr coby popravčí meč, krátce jsem pohlédl na homunkula pod sebou. Ležel na zemi, rozbitou tvář zbrocenou krví, jednu ruku připlácnutou na zohavených ústech. Nejspíš by se mi ho v tu chvíli vážně zželelo, nebýt výjevu na svrchní straně jeho dlaně. Šklebila se na mě odtamtud rozesmátá ústa. Po jeho zprohýbaném, pomuchlaném obličejí přejelo několik grimas. Nic neříkal, možná nemohl. Pozvedl omračováka směrem ke mně. Přišlápl jsem mu ruku se zbraní, jako kdybych zadupával hada. „Neměl

sis brát na ksicht Ghenův obličej,“ utrousil jsem a vši silou mu zarázil těžký kufr do úsměvu.

Krev vsakující se do přepychového koberce se mísila s inkoustem tolika barev, že celá směsice nakonec působila černě. Kufr jsem nechal spočívat na jeho hlavě. Neměl jsem sebemenší chuť zkoumat, co z ní zbylo. Chvatně jsem se chopil Olorinova meče a našel svůj opaskový štít. Byl jsem sice rád, že jsem se na chvíli opět ocitl o samotě, zároveň mi ale bylo jasné, že kabina má namířeno kamsi, kde jsem si ani trochu nepřál setrvávat. Nehodlal jsem ale odejít s prázdnou a vrátil se k tělu. Výčitky jsou silnější než hněv a v porovnání s ním trvají nekonečně dlouho. Kousl jsem se do rtu, poklekl k homunkulově mrtvole a vytáhl mu z lebky kabel. Stříbrný terminál jsem si strčil do torny přichycené zezadu na opasku, a jelikož jsem neměl vlastní, vzal jsem si i jeho omračovák. Nato jsem se k němu obrátil zády a vydal se ke dveřím.

Byly zamčené, a tak jsem si cestu ven musel proříznout mečem. Dveře se zřítily na přeplněnou ulici dobrých deset metrů pode mnou. Zalil mě příval vzduchu a rámusu. Dolehlo ke mně několik překvapených vydechnutí a zvolání, nikdo ale nekřičel. Alespoň jsem nikoho nerozmáčkl. Po příšeří panujícím ve Zmalovancově pohyblivé kanceláři mě oranžové sluneční světlo málem oslepilo. Pohybovali jsme se v úrovni reklam: obřích poutačů — malovaných a elektronických — lákajících na všemožné zemovozy a alkohol. Zubící se a spoře oděná rudovláska se sarongem omotaným kolem kulatých boků nabízela genetická vylepšení již od deseti tisíc marek. V místní slabé gravitaci by mi mohly stačit síly, abych doskočil na asi tři metry vzdálené lešení u paty obřího billboardu. Dlouhou dobu jsem stál na hraně dveřního otvoru s rukama zapřenýma po obou stranách rámu. „No tak, Marlowe,“ zašeptal jsem, „to zvládneš.“ Nato jsem se vrhl z té hrůzné kanceláře a odevzdal se do náruče prázdného prostoru a vzduchu prosyceného párou.

KAPITOLA 7

VĚCI NEVIDĚNÉ, VĚCI VZPOMÍNANÉ

Bez svého terminálu jsem neměl jak kontaktovat svou flotilu. Nemohl jsem se odnavigovat k našemu přepravnímu modulu, ani jsem neměl mapu toho labyrintu, kterému tu říkali město. Kde jsem o něj jenom přišel?

„Měls ho v kabátě, Marlowe, ty pitomče jeden,“ zabručel jsem si pod vousy, zabořil ruce do kapes a nahrbil se proti vrtošivému větru. „A ten teď leží na balkoně někde daleko ve městě obklopený Země ví kolika rozsekanými daimony.“ Neměl jsem zrovna svůj den. Nával adrenalinu z kratičkého souboje se Zmalovancem už stačil odeznít a výčitky — jak už jsem koneckonců zmiňoval — jsou věčné. Alespoň jsem měl trochu peněz. Mohl jsem najít holografickou budku a dát vědět své flotile na oběžné dráze.

Musel na mě být zvláštní pohled, byl jsem navlečený v dlouhé černé polovojenské bundě s vysokým límcem a vysokých botách, na štítopasku se mi houpala malá torna a jílec jaddského meče, který mi s každým druhým krokem poskočil u boku. Ačkoliv od mých dní strávených doma na Délu už uběhla hezká řádka let, nikdy jsem se nezbavil své záliby v černé.

„A že ti to náramně pomohlo,“ ozvala se moje část, která mluvila otcovým hlasem.

Od nárazu do lešení, když jsem vyskočil ze Zmalovancovy pohyblivé kanceláře, mě bolelo koleno a s opadajícím znecitlivěním po zásahu omračovákem mi v něm začínalo bodat. Lidé na mě bez

ustání zírali s doširoka otevřenýma očima, než pohled obrátili jinam. Když přede mnou jedna matka odvedla dítě na druhou stranu ulice, zahrnul jsem do postranní uličky a snažil se na sebe podívat v temném odrazu pláště přepravní lodi, která sloužila jako základ pro rozměrnou prefabrikovanou stavbu ze spojených úložných kontejnerů, táhnoucí se šachovnicově vzhůru. Nic jsem neviděl, jen temnou šmouhu.

Nedaleko stál otevřený sud na dešťovou vodu, který se pozvolna plnil tekutinou kapající odkudsi vysoko shora. Naklonil jsem se nad něj a spatřil svou zkrvavenou tvář, zčernalou v oranžové odpolední záři. Nebyla moje. Nedovedu říct, jak dlouho jsem se nad tím odrazem hrbil. Málem jsem obličej toho mladého muže, který na mě zíral, ani nepoznal. Kdy se do něj vkradlo to vyčerpání? Čas mi ještě nestačil zvrásnit čelo svými tenkými brázdami, ani mi nepoprášil vlasy popelem, ale cosi se krčilo za mýma očima: cosi vetchého a průsvitného jako starý pergamen. Jako kdyby na mě z té hladiny hleděl portrét Hadriana Marlowa, a ne muž sám.

„Vzchop se přece,“ vydechl jsem a nabral dešťovou vodu do dlaní. Opláchl jsem si krk a obličej a čekal. Když se hladina zklidnila, v temnotě se stále vlnil jakýsi bledý stín mého já, nikoliv ten mladistvý obraz s krivým úšklebkem, který jsem si držel v hlavě. „Jsi naživu. Jsi naživu.“ Vlasy mi odmítaly držet tvar, i když jsem je namočil. Kéž bych na ten odraz nikdy nepohlédl. Za mýma očima plavaly ty Gilliamovy. Spatřil jsem tam i Uvanari, Bordelona a Zmalovance. Z vlastních očí na mě civěly cizí pohledy.

Žal je hluboká voda. V hlavě se mi rozezněl Gibsonův hlas, až mi skoro připadalo, že mi stojí za ramenem. Ten scholiastický aforismus byl varováním, upomínkou, že příliš silné emoce jsou ze své podstaty zničující.

Umím přece plavat, pomyslel jsem si lehkovážně.

Nikdo neumí plavat, opravil mě Gibson. *Rozvážná mysl nepopírá emoce, ale plave s nimi. Uznává, co cítí, a přijímá to za své. Mysl tak přestává být slouhou, a stává se pánem.*

Muselo mi být nanejvýš osm, když mi to řekl.